Midnattsropet

Nr 7 • 1987 • Årg. 28 • MARANATA-Du vår Herre kom! Pris 10:-

Sommarkonferensen i Latorp 1987:

MATERIALISMEN

– ändetidens stora fara

ALLT GUDS RÅDSLUT -till frälsning!

DET FINNS INGEN

Vi som var med minns konferensens långa möten, där de flesta hallelujaropen fastnade i halsen inför allvaret i budskapet: DET FINNS INGEN ANNAN VÄG.

I vittnesbörden från dem som kämpar på olika håll, mötte man hela tiden en djup längtan att förkroppsliga evangelium.

— Man kan inte komma till den stressade nutidsmänniskan och tala om Jesu blod som renar från all synd. Vi måste själva överlåta oss mer åt Gud, så vi kan förkroppsliga och så göra evangelium förståeligt, sade under stor vånda en kvinna som tillsammans med sin man bor i en del av välfärdssverige där det är så svårt att väcka människor ur den materialistiska döden.

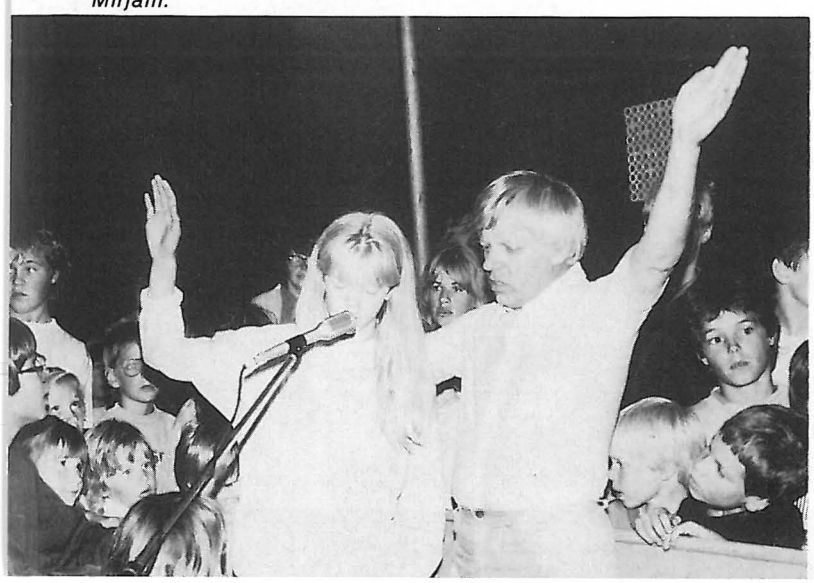
— Om jag varit ett bättre föredöme, hade kanske mina barn varit på Guds väg idag, sa en annan, och vädjade om förbön.

Genom alla möten under hela konferensen ljöd den intensiva, allvarliga tonen: Total överlåtelse — och som gästtalaren Erland Strömquist en kväll uttryckte det: Inte bara *hänförelse*, utan *hängivelse.*

Rapporterna från den underjordiska verksamheten i Nordafrika, där man för varje själ som vinns för Gud, samtidigt som man upplever den oersättliga glädjen över att ha fått en skatt i himlen, påminns om att risken ständigt växer att den kontrollerande polisen slår till och krossar hela verksamheten. Rapporter från det korrumperade rättsväsendet i Dominikanska Republiken, där fem av församlingens bröder sitter fängslade med små utsikter till att rättvisa skipas.

Med på konferensen var också Ferenc Lovasz med sin son Frans, som han för första gången på fem år fick umgås med utan kontroll av polis och socialtjänstemän. Riktigt avspänt var det nu inte, eftersom Ferenc var efterspanad och anhållen i sin frånvaro. För vad då? Jo, för att ha kidnappat sin egen son! Så fick vi påtagligt och

Dopförrättning i tältet. Tage Johansson, Göteborg, döper sin dotter Mirjam.

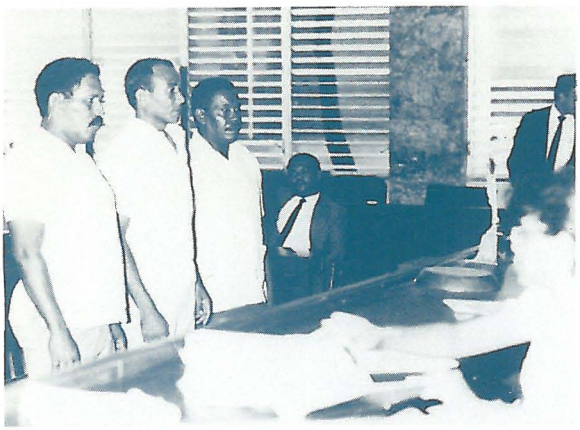

Marcia Pio Perez från Domonikanska Republiken tillsammans med Lisa Wikström.

Santo Domingo i augusti 1987

Bäste vän och medarbetare, Jesu förblivande frid!

I försmäktande värme, där kvicksilvret tvingats upp över 30-strecket, och luften sluter sig orörlig omkring den svettdrypande kroppen, manas jag trots påfrestningarna till skrivmaskinen för att så fort som möjligt nå er alla med en appell och hälsning från vårt krävande missionsfält i Västindien. I över tre veckor har jag kunnat följa arbetet här denna gång, och det finns så många inspirerande livstecken att peka på och beskriva. Det är emellertid framför allt vår växande fängelsemission här i Dominikanska Republiken som mer än något annat tvingar oss forma dessa rader.

De två ynglingarna som efter det att de i fyllan och villan knivhuggit och dödat en olyckskamrat, väntar på att bli dömda i mitten av nästa månad. Jeremia och Eleseo är mitt i tragiken tacksägelseämne genom de märkbara personliga förändringar deras liv vittnar om. Men det är ju självklart så att båda behöver vår ständiga och uthålliga hjälp på många sätt, och här har ju församlingens stöd helt avgörande betydelse.

Våra tre övriga morddömda fångar har en tolvårig fängelsevistelse bakom sig. Deras situation är ur mänsklig synpunkt totalt hopplös, med så många rättsliga missbruk och tvetydigheter att man blir förlamad inför ständigt nya avslöjanden. Efter att ha lett dem till Kristus med tro, omvändelse och dop som logiska konsekvenser, har jag haft tillfälle att i mer än ett och ett halvt år tränga mig in i deras sak. Den 28:e augusti ska appellationsdomstolen avgöra skuldfrågan och utmäta straff eller befria på grunder med komplott och konspirationer som mest dominerande inslag.

I elva år har de fängslade fått vänta på en dom, formulerad och sammansatt utan några redovisade skäl. Redan 1977 erkände ett antal politiskt orienterade terrorister att de ensamma bar skulden till det mord våra tre bröder dömdes ansvariga för i maj 1986. Så sent som för några veckor sedan översände en av förövarna ett brev till vederbörliga myndigheter med bekännelse om sin skuld, och han begärde att bli kallad till domstolen för att kunna redogöra för det han visste om den olösta mordgåtan.

I fängelset har våra bröder utfört en underbar mission, vars resultat bäst talar för sig själv. Roa, han har ägnat sig åt att lära fångarna läsa. I sin alfabetiseringsgrupp har han nu 20 elever som dagligen undervisas av vår broder, som har visat sig ha utomordentliga pedagogiska resurser. Men det mest glädjande är ändock det antal frälsningskandidater, som genom vittnesbördet väntar på att bli presenterade för församlingsföreståndaren för att han ska bedja för dem var och en särskilt. Så ser vi åter igen vikten av församlingsförankrad mission med urkristna egenskaper och kännetecken. Men detta ansvar måste förlängas så att vi står förberedda och rustade för att ta emot ett antal frigivna fångar inom kort.

Älskade vänner, den växande, men ännu mycket svaga gruppen här i Santo Domingo, kan inte ensam gå in i denna tjänst, men tillsammans med er blir utmaningen möjlig. Vi måste dessutom bistå våra kämpande bröder med den juridiska assistans de har rätt att kräva men som de annars inte får.

Midnattsropet har fortgående rapporterat om deras situation, och nu ser det ut som om den mångåriga, kvalfyllda processen går mot sitt definitiva slut.

Jag hoppas att vi var och en har vilja och förmåga att sätta oss in i våra bröders ohyggliga situation och utifrån detta medlidande gör en samlad insats som om det gällde vår egen frihet och framtid. Låt din gåva till denna angelägna fängelsemission bestämmas av denna bärande och tvingande syn och känsla. Varje offer blir på det sättet ovärderligt och utlöser reaktioner av möjligheter och tacksägelser som endast Guds välsignelse kan åstadkomma och förmedla.

Personligen upplever jag det som en ynnest att få framföra ett varmt och innerligt tack för omtanke och välvilja, uttryckta i uppoffringar för en fängelsemission som banar vägen för andlig väckelse och fångars frigörelse. Tack ska ni ha!

Glöm inte att varje rad i detta brev tvingas fram av behov och omständigheter vi tillsammans kan påverka och förändra om vi låter oss gripas av och i konkret offergärning gör vår saliggörande plikt! Gud ska rikligen välsigna er!

MARANATAHÄLSNINGAR med Hebr. 10:34.

Finn-Arne Imsen

ANNAN VÄG!

Text: STINA FRIDOLFSSON
Foto: PER-ARNE IMSEN

plågsamt uppleva orättfärdighetens och ondskans skadeverkningar för samhälle, familj och individ.

I allt detta upplevde vi i konferensen ett starkt behov av individuell och total överlåtelse. "ALLT Guds rådslut — till frälsning", var mottot. I denna tid av förvillelser; framgångsteologi med exploatering av människors längtan efter frid med Gud, försoning och välbefinnande, märker man hur det ord som predikas får förvanskat eller förlorat värde. Den som vill ha Guds uppenbarelse och härlighet över sitt liv måste gå in under lydnaden: ALLT Guds rådslut — en överlåtelse för att kunna förkroppsliga evangelium.

Jan-Egil Hafsahl anslog i första söndagens förmiddagspredikan den tonen genom att skildra hur Hosea var tvungen att genom svåra och förödmjukande lydnadshandlingar lära känna Guds hjärtelag, och så bli åskådlig förkunnelse för Israels barn. Och Arne Imsen talade under veckan om hur Gud utvalde Israel och kallade dem till högtid i öknen — ett avskilt folk, kallat att leva i högtid.

Det vilade ett heligt allvar över konferensförsamlingen. Den tid är slut då man kunde åka mellan konferenserna för att hälsa på gamla vänner och känna på temperaturen. Vi upplevde utmaningen och uppmaningen att gå in under *allt* Guds rådslut. Var det månne sista mönstringen? Sista tillfället att samlas i fred? Sista tillfället att välja lydnadens väg?

Visst upplevde vi allvaret under den konferens vi upplever som en av yttersta tidens sista. Men i allvaret fanns också en beslutsamhet och glädje över nåden att Gud inte tagit sin hand ifrån oss, utan vill använda oss som sitt folk och sin församling i tiden. Sanningens stödjepelare och grundfäste i en förbannad, ond och hopplös värld.

"De osedda dagar vi möta med tröst, Oss följer ju Herden; vi känna hans röst!"

Konferensen blev till stor del en familjehögtid. Här sjunger barnen för församlingen.

Barnmöte med Christina Imsen.

ARNE IMSEN

AIDS — en dom över civilisationen

Denna ledare finns även som SÄRTRYCK
och kan beställas genom MIDNATTSROPET
Box 3084, 161 03 Bromma.
Tel: 08/37 00 38

I en stort upplagd artikelserie i en av huvudstadens dagstidningar här i Dominikanska Republiken, publiceras i dessa dagar sensationella uppgifter om AIDS-sjukdomens och HIV-smittans spridning i Nord- och Sydamerika. De statistiska beräkningarna bygger på de informationer man har om homosexualitet och knarkmissbruk med siffror som ger obehagliga aningar om outforskade indicier för den verkliga omfattningen av epidemin.

Då man har tagit del av dessa artiklar, där smittade och sjuka måste anges i sexsiffriga tal och med procentenheter som oftast är tvåsiffriga, känns de vanliga orden oanvändbara. Situationen är helt enkelt katastrofal, men inkubationstider och andra fördröjande utlösningsmekanismer, som vi för närvarande saknar alla möjligheter att registrera, ger en falsk verklighetsbild med farlig tröst och bedrägligt hopp. Den anonymitet, som man i det längsta sökt skydda de drabbade med, måste förr eller senare överges om det över huvud taget ska vara meningsfullt att tala om skyddsåtgärd i sammanhanget.

□ □ □

För några dagar sedan gjorde jag för vår tidnings räkning en intervju med en ung dominikansk kvinnlig läkare, som under sin femåriga tjänstetid specialiserat sig på den nya, världsomfattande epidemin. Hon redogjorde för internationella och nationella fakta om riskgrupper och smittvägar, och gjorde utifrån de fakta hon i övrigt förfogade över, en prognos för sitt eget hemlands framtid. Hon förklarade, bestämd och skakad, att denna epidemi inom några få år kommer att skörda så många dödsoffer, att man fullt realistiskt i detta framtidsperspektiv måste kalkylera med att smittdrabbade och sjuka människor kommer att falla döda ner på gatan. Det finns nämligen inga resurser med sådana proportioner inom sjukvården att den folkmängd det här är fråga om kan få adekvat vård eller någon vård över huvud taget. Hon förutsåg sålunda att den nya epidemin om den inte snabbt kan dämpas, och så småningom hejdas, kommer att slå ut hela vårdapparaten här och i alla jämförbara länder med hundratals miljoner invånare. Det går helt enkelt inte att diskutera och mäta den nya situationen med gamla termer och instrument.

Det finns inga jämförbara kategorier eller historiska händelser att hämta lärdom ur ty det handlar inte längre om artens reducering, utan om dess utrotning. Det krävs helt andra premisser för motåtgärdernas omfattning, intensitet, insatser och uppoffringar, och i ett sådant läge måste alla andra hänsyn vika för det självklart övergripande. Men så preventivt fungerar inte den stolta och självsäkra fallna människan, enskilt och offentligt.

Inte ens en dödspotential med apokalyptiska dimensioner förmår människan att demaskera sina etablerade livslögner och överge sitt avguderi. Istället för att med beslutsamhet och allvar kasta sig in i kampen för att isolera och eliminera farsoten, plottrar hon bort resurserna i sentimentala och förment humana oväsentligheter med minoritetsskydd såsom oantastbar rättighet *för* sekretess och *mot* diskriminering. Feg och opportunistisk bedåras eller såras hon av sitt politiska maktspel och ger sken av engagerad delaktighet och äkta medlidande med förtryckta och utsatta grupper i samhället.

Inte en ton av besinning eller ödmjukhet kan noteras i de många åtgärdsprogram som sett dagens ljus under epidemins explosionsliknande utbredning på samtliga kontinenter. Det primära är odiskriminerad njutning för alla, och utifrån den målsättningen bestäms medlen som måste framtonas i så positiva termer att ingen vittrar något hot mot sin promiskuöst exploaterade frihet. Det är teknik och bildning som ska hejda den mordängel, som först avväpnar människokroppen hennes immunförsvar, släcker livstörsten med apati och ond död. Det frambrytande anfall mot folkhälsan som betecknas såsom "Det tjugonde seklets pest", ska tvingas till reträtt

Midnattsropet

Omslagsbild
Foto: Per-Arne Imsen
Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08 - 733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.
Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.
Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.
Tryck: Pilgrims-tryck, Bromma 1987

genom effektfulla massinsatser med frivilliga test, kondomobligatorium och sexbejakande propaganda.

Den svenska eliten är förmodligen tillräckligt paralyserad för att tro på sina uppblåsta infantiliteter. Därför kommer den apostroferade läkarens slutkläm ge henne den idiotstämpel som kan äventyra en svensk kollegas läkarlegitimation. Den unga kvinnan tog sig för pannan och samlade sig under några ordlösa sekunder till en konklusion som utlöste en skälvande tystnad i hennes mottagning: "Jag tror vi lever i den yttersta tiden, och att hela mänskligheten nu drabbas av Guds vrede på grund av sina perversiteter och sin ogudaktighet."

Den slutkommentaren var övertygande och äkta, och frestade definitivt inte till någon replik. Varje medveten, förnuftig och intelligent varelse av släktet homo sapiens, med något så när oförstörda sinnesorgan har i denna tid intuitioner som ger verop och vredesskålar nära och smärtsam konkretion i en plågad och oförberedd mänsklighets dramatiska slutspurt.

□ □ □

Medan vi ännu levde lyckligt omedvetna om en nära framförliggande världsomspännande farsot som getts initialerna AIDS, gjorde jag en snabbanalys av den militanta, homosexuella rörelsens framfart. Det som framfördes var förankrat i en fundamentalistisk bibelsyn med dess gudsbild, människosyn och betoning av skapelsens okränkbara ordning. Ett citat ur en artikel som då väckte våldsam indignation hos den organiserade homosexuella pöbeln i Norge och Sverige försvarar väl sin plats för en förutsättningslös orientering och eventuell omvärdering:

"Ett samhälle som frigör och sanktionerar homosexualiteten och upphöjer sådana förhållanden till äktenskap samt initierar det med kyrkans välsignelse är moraliskt bankrutt och har kapitulerat *för* och underblåser *de* krafter vilka torpederar normalfamiljen. Det samhället har egentligen genom reträtter passerat alla stadier neråt till den nivå, som markerar punkten för det avgörande straffet för försumlighet, passivitet och resignation — homosexualiteten själv med alla dess utgreningar och bieffekter. Den låter sig inte längre hejdas utan den måste utrotas genom naturens eget sätt att slå tillbaka."

Utvecklingens egen gång lämnar sina egna skräckinjagande bevis och tar luften ur alla motargument man nu förmodligen helst vill glömma. Som straff för sodomslik egoism och högmod har det materialistiska välfärdssamhället i sin ogudaktighet oavsiktligt bundit ihop åt sig den militanta homosexuella rörelsen som ett dödsbringande plågoris, med till synes oräkneliga utvecklingsmöjligheter för massutrotning.

□ □ □

Med religiös mystik och festivitas inleddes samtidigt i Storkyrkan i Stockholm den era, som givit kristen legitimitet och aktualitet åt nygamla perversioner och rehabiliterade styggelser i kristen förklädnad med blasfemiska gudstjänster och nattvardsmässor. Intercelebrerade av pastors- och prästkollegor, som förrått sin Herre och Mästare med sakrament från onda andars altare, ger den heliga akten med den högtidligt uttalade absolutionen ett skräckexempel på ett religionsmissbruk med praktisk tillämpning av "Belsebul-driver-ut-Belsebul-teologin", för gudstjänstdeltagare, som trots sina oemotståndliga kategorier av prästerskapet med oblat och vin förvandlats till presumtiva patienter och dödskandidater. Den ena villan skapar och förvärrar den andra i obrutna successioner, där själavård och terapi blir parodisk och livsfarlig. Med den fallna kristenhetens ordination förvaltar officianterna sakramenten till obotlig skada och stort fördärv av fysisk, psykisk och religiös karaktär med verkningar som nu sprider kaos och skräck bland dem som en och en får uppbära denna villas förutsagda och helt rättmätiga lön.

Som strå för vinden viker sig nu det medskyldiga prästerskapet och slingrar sig med lugnande deklarationer om att farsoten inte är någon gudomlig straffpåföljd. Precis så terapeutiskt och svekfullt handlar en human och välanpassad statens tjänare. Med påståenden som fingerfärdigt grips ur hetluften och sedan upphöjs till kyrkans frälsningsbudskap med nedsövningseffekter, förträngs eller förvanskas den sanning alla behöver, men ingen tål höra.

"Den som äter Herrens bröd eller dricker hans bägare på ett ovärdigt sätt har därför syndat mot Herrens kropp och blod. Ty den som äter och dricker utan att tänka på vems kropp det gäller, han äter och dricker en dom över sig. Därför finns det så många sjuka och klena bland er, och inte så få har avlidit." (1 Kor. 11:29-30)

Träning i hermeneutik och bibelkritisk djupdykning i den kanoniserade textmassan, ändrar inte den helige gudens evangeliska straffsanktioner för synkretistisk nivellering av instiftelsen vid hans eget förbundsbord.

□ □ □

Parallelliteten i tid är ett observandum som inte får förbises. Den homosexuella rörelsens profana och religiösa, väl förberedda, genombrott, fick i det fördolda en jämngammal följeslagare som, då tiden var inne, trädde fram på samtidens globala folktribuner med den näpst dogmatisk och pragmatisk materialism i öst och väst, nord och syd, förtjänar. Storkyrkan med dess prästerskap, den homosexuella gruppen med ekumeniskt-kristet förtecken, och det korrumperade RFSL har iklätt sig moraliskt och religiöst ansvar för brott som, enligt bibelns eget språk, beivras med sjukdom och död.

Månne icke det ansvaret utkrävdes av den dignitär, som med pastor primarius rang och värdighet rycktes ur tiden? Symbolvärdet är åtminstone påtagligt och talande.

Demonstrationstemperaturen borde, med vetskap om ur vilka källor farsoten emanerar och genom vilka kanaler den ännu huvudsakligen sprider sig bortom kända riskgrupper, sjunka till den absoluta nollpunkten, i trots och med arrogans piskas emellertid de driftstyrda och uppblåsta skarorna fortfarande vidare i sin dödsmarsch mot det slut, som gör alla fördömda tidigare utrotningsläger med lokal avgränsning i tid och rum uthärdligare än den nya tidens flygande mara, som med skoningslöst dödshot, oaviserat och hemlighetsfullt forcerar alla spärrar och gränser med sina marter med en total riskzon som i verkligheten inkluderar alla.

□ □ □

Med rop, flygblad, plakat, tidningar och radioprogram har många vänner i Maranataförsamlingen försökt bestorma helgedomar och mötesplatser och lokaler för att om möjligt väcka dess sömndruckna folkskaror till medvetenhet om en annalkande katastrof, som just den årligen återkommande befrielseveckan kanske mer än något annat indikerar för bibelorienterade väckelsekristna med profetisk klarsyn. Den tid är nu inne då de förutsagda händelserna själva med ordlös myndighet tagit över den funktionen. De avskydda och möjligen störande demonstrationerna mot religiös förvirring och moralisk kaos genom laglösa fraktioner har nu lyfts upp på ett annat plan i paritet med det ett tilltagande syndafördärv nödvändiggör. Så ser vi hur en legaliserad och kristnad syndakatalog med obeskrivliga kval på kort tid förvandlas till en växande dödsmatrikel utan att något slut finns i sikte. Behovet av en minnesstund i årets befrielsevecka, artikulerar tydligare än någonting annat de fasansfulla fördärvskrafter den homosexuella rörelsen med prästerligt stöd har banat vägen för och målar på sitt odiskutabla sätt den hotbild vi alla måste leva med nu och framdeles. Med evidens besannas det polisanmälda uttalande jag gjorde i åttiotalets början: "Verkligheten är ju den att den homosexuella rörelsen är farligare än knark för den mentala hälsan och sociala ordningen. Den är farligare än nazism för alla politiska processer och organ, och den är farligare än någon hedendom för all moral och allt sant religiöst liv. Den är i allt vad den representerar asocial, amoralisk och antikristlig." Ingen antidiskrimineringslag i världen kan förändra denna övergripande naturlag. Möjligen tysta en okuvlig och obekväm opinion i offentliga press- och etermedier.

□ □ □

Den ettriga kritikern av äktenskapet såsom samlevnadsform, bergensaren och generalsekreteraren för det Norska Förbundet av 1948, Kim Friele, med upprorsalster i sin opinionsbildande och litterära verksamhet, giss-

forts. sid. 19

"Det talas väldigt mycket om hänförelse idag. Jag vill bara göra en kommentar. Hänförelse är bara en känsla.

Hänförelse rör människans känslovärld, medan hängivenhet är en överlåtelse, en akt av vilja."

ETT HÄNGIVET HJÄRTA

Predikan hölls under sommarkonferensen i Latorp 1987

I Apg. 13:36 står det: *"När David i sin tid hade tjänat i Guds vilja, avsomnade han och blev samlad till sina fäder och såg förgängelsen."*

I en spansk och en engelsk bibel skulle det stå: *"i sin generation"*.

I ett annat sammanhang beskrivs begynnelsen på konung Davids storhetstid. Från alla stammar kom krigsmän för att göra David till konung.

I 2 Krön. 12:22 står det: *"Dag efter dag kommo nämligen alltfler till David för att bistå honom så att hans läger blev övermåttan stort, detta är det tal som angiva summorna av det väpnade krigsfolk som kom till David i Hebron för att efter Herrens befallning flytta Sauls konungamakt över på honom."*

Sedan kommer uppräkningen av alla stammarna, antalet krigsmän som var erfarna i strid.

I vers 32 står det: *"Av Isaskars barn kommo män som väl förstod tidstecknen och insåg vad Israel borde göra, två hundra huvudmän och därtill alla deras stamfäder under deras befäl."*

I vers 38 läser vi om karaktärsdraget på dem: *"Alla dessa krigsmän ordnade till strid, kom i sina hjärtans hängivenhet till Hebron för att göra David till konung över hela Israel och också hela det övriga Israel var enigt i att göra David till konung."*

De kom i sina hjärtans hängivenhet.

Det talas väldigt mycket om hänförelse idag. Jag vill bara göra en kommentar. Hänförelse är bara en känsla.

Hänförelse rör människans känslovärld, medan hängivenhet är en överlåtelse, en akt av vilja. Det står att krigsmännen i Israel kom i sina hjärtans hängivenhet för att göra David till konung, vilket alltså innebar att de hade beslutat sig för att göra honom till konung. Det hade inget med deras känslovärld att göra.

Vi lever i en tid och i en generation som på ett alldeles speciellt sätt blivit manipulerad. Framförallt har människornas sinnen blivit det, och man gör det på det mest utstuderade sätt för att man vill försöka kontrollera människor. Har man lärt sig tekniken att få tag i människors tanke- eller sinnevärld, kan man nämligen kontrollera människorna mycket effektivt från det att de växer upp och ända till att de går i graven.

Predikan av ERLAND STRÖMQVIST

För att programmera människan går man idag så långt att man inte bara använder sig av känslan och de vanliga fem sinnena, utan man söker också få tag i det undermedvetnas två nivåer. Då kan man styra människan utan att hon överhuvudtaget märker det. Idag finns det en hel vetenskap om detta och man kallar det för något så fint som motivationsforskning. Om man kan det, kan man få människan att köpa vad man vill, tänka vad man vill och säga vad man vill att de ska säga. Man kan alltså kontrollera henne.

Utstuderade metoder

Jag skall nämna ett exempel. När en whisky-producent i USA ville ha reda på hur man skulle sälja whisky bra till människor, tog man och undersökte alkoholister och tittade på deras beteende. Man ställde sig frågan hur och på vilket sätt dessa människor betedde sig och vad det var som hände när de drack whisky. Man ville naturligtvis sälja mer.

Man upptäckte då att vissa beteenden framträdde särskilt tydligt. Det inträffade en personlighetsförändring. Då tänkte man, att om man använde sig av samma sinnesintryck som dessa människor som druckit och påvisar att de kan bli en förändrad person skulle man kunna få människor att köpa mer whisky. Man nådde på så sätt ner på det område där ingen kunde skydda sig.

Så utstuderad är denna värld vi lever i.

Jag har under de senaste tio åren arbetat i en organisation som heter Teen Challenge eller Kristen Utmaning som vi säger i Sverige. Vi jobbar framförallt med unga människor. Om vi tittar in i ungdomsvärlden idag och undersöker vad den generationen påverkas av skulle vi bli förvånade. Folk har skrattat sig fördärvad åt mig när jag talat om exempelvis rockmusiken.

I Tyskland hade man nyligen en monsters- och rockkonsert från kl. 10 på kvällen till kl. 4 på morgonen. En av

grupperna hette Blue Cult och sjöng en väldigt melodiös rock. Det lät så vackert att även vi nästan skulle kunnat acceptera det. Men mitt i alltsammans sjöng man kärlekssånger till Lucifer och fick på så vis även publiken på 25 000-30 000 ungdomar, att sjunga med och tillbedja satan. Man sjöng en sång som t ex "Frukta inte liemannen", vilken handlade om Romeo och Julias tragiska kärlekssaga, ni vet de som till slut tog livet av sig själva.

Texten var denna: "40 000 kvinnor och män kommer varje dag. Frukta inte, 40 000 människor kommer över varje dag, 40 000 människor gör likadant varje dag."

Vad gör då dessa människor? Jo, de tar livet av sig.

Vad är det som händer med tonåringar som alltså matas med detta budskap? Jo, tonåring efter tonåring, det är inte fråga om några enstaka utan väldigt många, tar sina liv efter en rockkonsert. Det är en raffinerad metod att påverka ungdomars sinnen.

Du och jag är kallade att tjäna Herren i den här generationen, inte i den föregående eller i den kommande, utan vi är kallade att tjäna just i den här generationen. För att kunna tjäna nu måste vi ha hängivna hjärtan och medvetet överlåta oss så att vi inte låter oss styras av känslosvängningar.

Jag brukar samla lite missionsstatistik, för jag tycker det är ganska intressant. För ett par månader sedan kom den senaste missionsrapporten, som talar om hur många kulter, sekter och kyrkogrupper som vuxit fram alltifrån seklets början och till idag. Till min förvåning fann jag att kristenheten inte ökat överhuvudtaget det här århundradet. I förhållande till folkmängden har den tvärtom gått tillbaka. I det här århundradet har vi ändå fått höra att vi haft de huvudsakligen stora andedöparväckelserna. Jag vill ställa frågan: Vad var avsikten med den helige Ande egentligen? Var avsikten hänförelse? Nej, avsikten var att bli smord till att tjäna.

"När den helige Ande kommer över eder får ni kraft att bli mina vittnen."

"Vittne" heter på grekiska "martyr". Det innebär alltså att människor ger sitt liv för det som de tror på, d v s blir blodsmartyrer. Avsikten är att tjäna Gud i den generation som vi lever i.

Frågan är om vi tjänar Gud på samma sätt som Isaskars barn gjorde. De förstod tidens tecken och vad de skulle göra åt det.

När Nya testamentet i 1 Kor. 4:1 berättar om hur kung David tjänade, står det att han tjänade Guds avsikt i sin generation.

Jag var så nyfiken på den där versen så jag var tvungen att slå i ett lexikon. Jag blev så förvånad. För ordet "tjäna" används ett grekiskt uttryck som heter "hyperetes". Det var en beskrivning på en speciell sorts tjänare, en roddare i den undre avdelningen i de skepp som gick på Medelhavet. De var dödsdömda slavar, fastkedjade i nacken och med sina händer vid en åra. Enda sättet att bli kvitt var att ro sig till döds, de var s k galärslavar och kallades för "hyperetes".

När alltså Nya testamentet skall berätta och med ett enda ord fånga på vilket sätt konung David tjänade i sin generation, står det att han tjänade som en av dem som rodde sig till döds. Han gav sitt liv för att tjäna i sin generation för det han trodde på. Han var hängiven och målmedvetet överlåten.

Vi behöver verkligen sådana som är helöverlåtna. Inget annat räknas idag. Hela den värld vi lever i är så styrd, manipulerad och kontrollerad av krafter runt omkring oss att vi behöver hängivna människor. Jag struntar totalt i om människor är hänförda, bara de är hängivna. För längesen har jag tröttnat på människor som stått i timmar och prisat Gud och sedan gått ut ur möteslokalen och ingenting gjort. Jag är så trött på människor som har strålande teologi, men som inte fungerar som själavinnare. Jag är så trött på dem som har planer på att den här världen skall frälsas, men som aldrig gör något för att nå en enda människa.

Bara skrapat på ytan

Visste du att 98 % av kristenheten i västerlandet aldrig någonsin har fört någon människa till Kristus? De där 2 stackars procenten faller innanför felmarginalen. Faktum är att vi inte ens har skrapat på ytan i det samhälle vi lever i. Varför det? Hänförelsen har funnits där, men hängivenheten har saknats. Hängivenheten är den målmedvetna överlåtelsen.

Nu är det så att vi faktiskt har möjlighet att skydda oss från den onda världens kontroll av våra sinnen. Det enda folk som egentligen har möjlighet att skydda sig från detta inflytande är församlingen och de människor som vet vad kraften i Lammets blod innebär. Men idag tycks inte Lammets blod vara gångbart längre. Det är nästan så jag tror på att de kristna idag läst för mycket Nietzsche, den där filosofen som för ungefär 100 år sedan sade att: Gud kommer vi att mörda. Det var han som också förutspådde två andra ting som skulle ske nämligen att det kommer att bli det mest blodiga århundradet i världshistorien. Vi är tvungna att säga att det är sant. Han sade att det berodde på att människorna tagit livet av Gud, att Gud är död.

Det är dessa typer av filosofer som påverkat det här släktet som vi ska tjäna. Idag ropar denna generationen och frågar: Var finns Gud? Jo, svarar Freud, psykoanalysens fader, det är klart att det finns en gud, ni är ju gudar. Han skrev en hel bok om gudar. En hel generation växer upp idag och tror att de är gudar och som har sina egna lagar och egna normer. Det är tragiskt. Det är därför som den här världen och generationen ser ut som den gör. Dessa är de tankeskolor som har påverkat den generationen som du och jag skall tjäna.

När vi var i Tyskland förra sommaren hade vi en satsning där i en av städerna. Vi bodde på ett ungdomshärbärge och där bodde också en grupp ungdomar ifrån Frankrike. De hade klottrat en hel vägg full med ritningar och teckningar på datapapper och satt upp. De hade ritat blommor och fåglar och groteska masker. Steve, en av ungdomarna som var med oss, tog sin penna och ritade Jesus på korset och skrev Konungarnas Konung överst och så Joh. 3:16 på engelska på det sista tomma pappersarket. Dagen efteråt hade en av de franska ungdomarna ritat bredvid och gjort ett litet poem: "Från sin plats på väggen tittar Gud ner på mig med sitt stenansikte. Han säger att han älskar mig, men om han älskar mig, varför är jag så ensam?"

Överkörda och manipulerade

Här har vi karaktärsdragen på den här generationen vi lever i. De är totalt överkörda och manipulerade. Vi är kallade att nå dessa människor. Det var det som var avsikten med att den helige Ande tog sin boning i oss. Vi skulle tjäna denna generation som David gjorde då han gav sitt liv för sin generation.

Det var en man som hette Antoni Kampolo. Han åkte runt med Einstein på sin tid och hade föredrag redan som 16-åring. När sedan den sociala revolutionen kom på 60-talet och folk blev så våldsamt radi-

forts. sid. 26

RÖSTER FRÅN SOMMAR-KONFERENSEN 1987

Unga och äldre vittnade om ett och detsamma.

Konferensen 1987 provocerade genom sin radikalism till nya och många personliga uppgörelser. Därför lämnades också så få oberörda. Vi låter här några röster komma till tals.

Intervjuer: MÄRTA STRÖMMARE

Leif Johansson, Latorp
— Konferensen har varit bra i mångt och mycket, men jag har saknat uppslutningen i bönerummet. Budskapet har varit mycket allvarligt. Nu gäller det att vi omsätter det vi hört, och att vi kommer upp på höjderna så det inte blir träldom av alltsammans.

Margot Nashed, Stockholm
— Det har varit en nåd att få sitta ned i den här konferensen, och lyssna till den mäktiga förkunnelsen. Gud har givit oss en ny vision och en ny kallelse att bli vittnen och martyrer.

—Jag vill bli predikant!

MIKAEL HAFSAHL, 13 år, Brandbu, Norge:

Hur länge har du varit frälst?
— Det vet jag inte. Jag är uppvuxen i ett kristet hem, så det måste väl vara hela livet, det.

Och nu under konferensen har du blivit döpt i den helige Ande.
— Ja, det stämmer.

Hur gick det till?
— Det skedde på torsdagkvällen. Det var efter mötet och jag höll på att prisa Gud och tacka honom för den helige Ande. Sen så hade man inte mera ord och sen kom det bara.

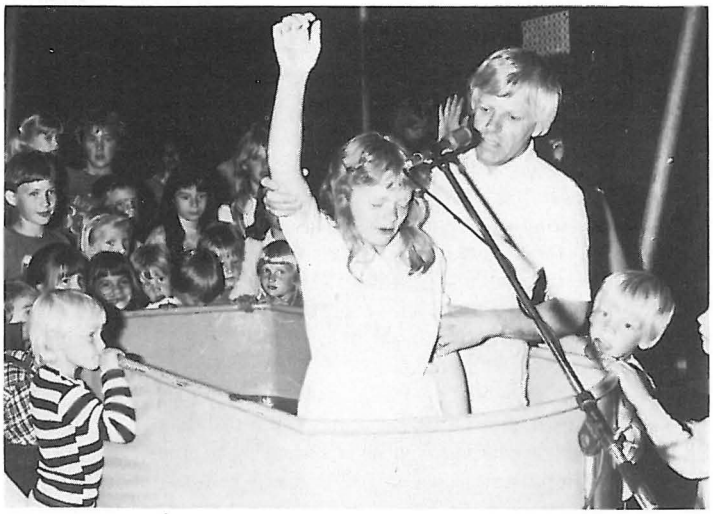
Ett främmande språk?
— Ja.

Kändes det på något särskilt sätt?
— Ja, man hade inte lust att sluta.

Vad tror du att den här upplevelsen kommer att betyda för dig?
— Man blir väl frimodigare och så där. Och nu ska jag bli döpt i vatten.

Varför det då?
— Jo, för då manifesterar man att man överlämnar sig till Jesus.

Har du några planer för framtiden?
— Jag vill bli predikant som pappa.

—Jag började tala i tungor

ESTHER STRÖMMARE, 11 år, Östhammar:

Hur har det varit på konferensen?
— Jättebra! Härliga möten och många kamrater.

Har det hänt något särskilt?
— Ja, jag har blivit andedöpt och döpt i vatten.

Varför ville du bli döpt?
— För jag vill leva för Gud.

Hur gick det till när Gud döpte dig i Anden?
— Jag började tala i tungor.

Vad tror du att andedopet är bra för?
— Man kan tala med Gud.

Gör man inte det när man ber som vanligt då?
— Jo, men när man talar i tungor så talar man ett språk som man själv inte förstår.

Hur länge har du varit frälst?
— Jag vet inte. Men jag vet att jag är frälst, för att jag tror på Gud och Jesus.

Har du fått bönesvar någon gång?
— Ja, den dagen vi skulle döpas så gick åskan på eftermiddagen. Då bad jag till Gud att det inte skulle åska på kvällen när vi skulle döpas. Och det gjorde det inte, men när mötet var slut så började åskan gå för fullt igen.

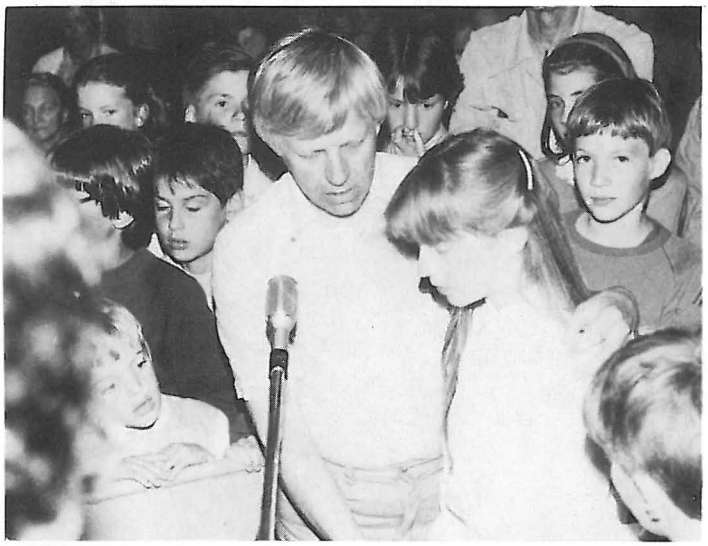
Vad tror du om framtiden?
— Jag vet att Jesus kommer och hämtar oss.

Längtar du efter det?
— JA!

Varför det?
— Det ska bli härligt att få vara tillsammans med Jesus.

Blir det bättre än här?
— Ja, för här på jorden finns det ondska och så, men uppe i himlen finns det bara godhet.

—Jag vill bli missionär!

LINDA ASPRUSTEN, 13 år, Brandbu, Norge:

Vad var det som hände när du blev andedöpt?
— Först så satt jag och bad till Gud om att jag ville bli andedöpt. Så plötsligt kände jag att jag började tala något som jag inte förstod. Så var jag andedöpt.

Har du längtat länge efter det?
— Ja.

Varför det?
— För då får man en kraft som kan hjälpa när man själv inte förmår att göra något. Då har man Anden som hjälper.

Vad vill du göra i framtiden?
— Jag tänker bli missionär.

Är det viktigt att ha den helige Andes kraft då?
— Ja.

Skall du döpas i vatten också?
— Ja.

Varför vill du göra det?
— Jo, för att jag vill börja ett nytt liv, ochså vill jag tjäna Herren.

Hur länge har du varit frälst?
— Jag vet inte hur länge jag har varit frälst, men jag vet i alla fall att jag är frälst nu.

Vill du säga något till Midnattsropets läsare?
— Ja, jag vill säga att de som inte är andedöpta må se till att de blir det. Så att de också får känna att de är vänner till Jesus.

— *Jag är tacksam*

Text: Ingrid Hermanrud

Vi har åter fått vara med om en sommarkonferens. Jag tror många med mig är tacksamma för att vi fick vara med i Latorp denna vecka och att vi där fick samlas med vänner från olika håll.

Tackar Herren för Andens uppenbarelse till kunskap om honom och hans vilja. Jag tackar också för vad han har gjort ibland oss.

Tackar vännerna som har ställt sig villiga i tjänsten till att förmedla de andliga värdena, och dem som har sörjt för de timliga omsorgerna.

Under konferensens överskrift, Allt Guds rådslut till frälsning, förkunnades ett budskap långt utöver det vanliga. Gränserna mellan världen och Guds folk har varit på väg att suddas ut. Men vi upplever att Gud drar upp gränserna på nytt. Han kallar sitt folk ut i öknen. Ut i ett tillstånd där vi måste bli beroende av honom och slutar att stötta oss vid så mycket annat, som inte alltid är så tryggt som vi kanske räknar med.

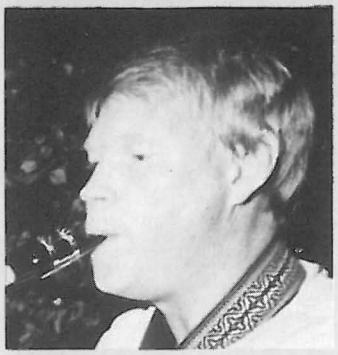
Det var mycket intressant och gripande de kunde meddela, de som har varit bland andra folk i andra länder. Till exempel det att fattiga, förföljda kristna i öst ber för oss. Likaså att höra om vad många i världen lider för sin tro. Några lider under gudsfientlig överhet, medan andra lever i fara bland folk med andra religioner. Och inte minst de som sitter fängslade, oskyldigt.

Mitt i allt detta har församlingen sin uppgift. Det är stort att se arbetarna gå ut, trots farorna de utstätter sig för. Det är glädjande att höra att många kommer till tro ännu, till tro på Jesus.

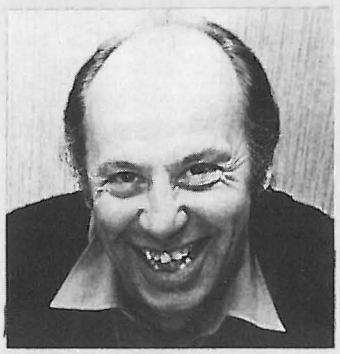
Vi här hemma ställs också inför de problem som liknar Israels, då de stod vid havet med Faraos här bakom. Att vända om, var att överge sig i fiendens händer, och framför syntes det stängt.

Vi må fortsätta att begagna vägen uppåt som är fri. Be med och för varandra!

Om lik Israels barn du ser
havet framför, bakom har du
Faraos här. Gå framåt i tro,
Gud hindren förgör, Han all
makts, ja, all makts Gud är!

Gert Larsson, Ljungby
— Det har varit en givande konferens. Undervisningen har givit klarhet angående tidsläget och vad som väntar Guds folk. För oss gäller det att fördjupa oss i Ordet för att få klarhet i tiden. Jag önskar att det här verket skall kunna sprida sig till flera platser i vårt land.

Bertil Prybil, Ljungsbro
— Jag erfar en kallelse att gå in i förbönens tjänst och jag vill ha församlingens förbön för att kunna genomföra det och verkligen fungera i den tjänsten. Det som har gripit mig mest under konferensen, är detta med evangelisationen. Men där vill människofruktan hindra. Vi måste lösas från den, så att vi kan utföra evangelistens gärningar.

Tomas Forssén, Latorp
— Konferensen har givit mig oerhört mycket. Det är precis vad jag längtat efter, sådant som jag burit inom mig, men inte funnit någon annanstans.

ALLT GUDS RÅDSLUT – till frälsning!

Kallad att bli alltigenom sann

CHRISTINA GUSTAFSSON är lantbrukarhustru och fembarnsmor från Skälvum i Västergötland, och detta är den trettonde konferensen familjen deltar i. Jag ställer frågan:

Vad har dessa konferenser betytt för dig och din familj?

— De har varit riktmärken. I början handlade det mest om att överleva, men på senare år har jag förstått att här stakas vägen ut, den väg som vi har att gå om vi ska nå fram till *Staden.*

Är det något speciellt med just den här konferensen, tycker du?

— Ja, ingen enda är ute efter effekter. Alla har samma ärende — ett konkret ärende till Gud. En kallelse att leva den sista sträckan i osjälviskhet och självförsakelse.

Vad menar du att det är för ärende?

— Vi kan inte längre bara "hålla på". Vi måste ge hela livet och all vår tid åt Gud. Just det här med vardagslivets överlåtelse, har ju Gud manat och talat om så många gånger. Han har ju hemligheter han vill meddela oss. Men det är svårt, när man äntligen fått stillhet i bönen, så händer något. Det knackar på dörren, telefonen ringer eller barnen kommer springande. Och så går man miste om det Gud ville säga. Det har blivit så allvarligt att vi måste ge Gud allt. I ungdomsåren stod vi på plattformen och sjöng: "Vi måste ha fler med till him-

forts. sid. 26

Tiden är kort Jesus kommer!

"Mitt hus är fullt, men fälten står öde. Vem vill gå att skörda dem idag." Ja, vem vill gå? Gud kallar oss gång på gång att gå. Men vi lyssnar inte på kallelsen. Vi har så mycket annat att göra tycker vi. Men syskon! Människorna ute i "världen" letar efter "något mer" än vad *världen* kan ge. Vi *måste* ta kallelsen på allvar och gå ut! Unga eller gamla spelar ingen roll. Människorna längtar efter Gud. Därför måste vi som fått så mycket ge ut av vad vi fått. Tiden är kort! Jesus kommer snart!

Maranatahälsningar
MARJA STRÖMMARE

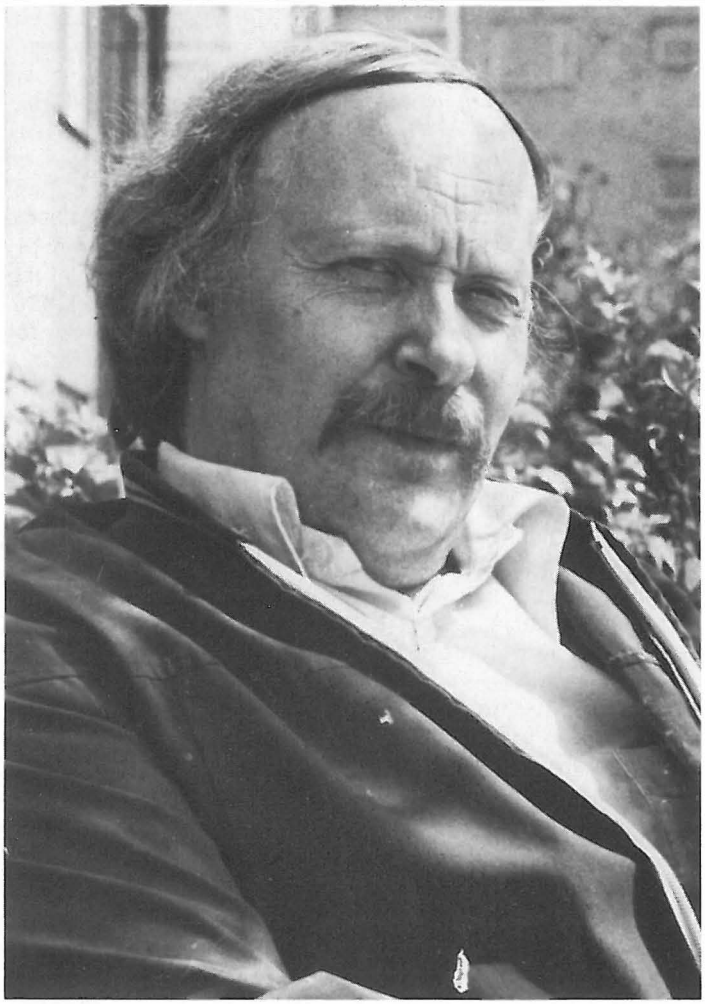
Jag har nu en tid känt hur nära Jesu tillkommelse är och hur skörden står mogen och väntar.

Ett bibelord som kom till mig är: *"I sägen ju att det ännu är fyra månader, innan skördetiden kommer, men se, jag säger eder: Lyft upp edra ögon och sen på fälten, huru de hava vitnat till skörd." (Joh. 4:35)*

Gå ut, och bli Guds skördemän!

Det är sent, snart försent. Så alla ni som har blivit kallade, gå ut och bli Guds skördemän NU, innan det blir försent. "Skörden är mycken, men arbetarna få." Jag lider när jag tänker på alla dessa människor som aldrig, aldrig, har fått höra om Jesus, hur mycket ska då inte Gud lida, han som är deras fader.

En sång med ett gripande budskap skakade mitt inre när jag hörde den. Den får avsluta nu och jag vill att ni alla tänker över dess innebörd.

En enda väg som leder till frälsning

Text: BENGT LARSSON Örebro

Det är underbart att se hur Anden arbetar, och att komma underfund med att det som Anden har talat med mig om en längre tid, det har han också talat med de andra syskonen om.

Under ett halvt år tillbaka har jag upplevt att det är någonting som Gud vill att jag skall säga ja till. Men bekväm som man är försöker man slippa säga ja. Ända tills man kommer i den situationen att man står som i ett kärr och skall försöka komma upp ur det och för att kunna fortsätta gå måste man säga ja.

Det är ett sammanhang i bibeln som Anden har gjort levande. Det handlar om Paulus, vad han skulle berömma sig av när de ifrågasatte hans kristna liv. De ifrågasatte om han inte i själva verket hade egna vinningar av det arbetet, precis som de frågar idag.

Men då berömmer han sig. Han visar vad frälsningen har inneburit. Men det är ingen inventarieförteckning som visar hans ökade ägodelar alltsedan frälsningsdagen och fram till dags dato. Han säger så här: *"Jag har haft mer arbete, ofta varit i fängelse, fått hugg och slag i överflöd, varit i dödsnöd många gånger. Av judarna har jag fått fem gånger fyrtio slag på ett när, tre gånger har jag blivit piskad med spön, en gång har jag blivit stenad, tre gånger har jag lidit skeppsbrott, ett helt*

forts. sid. 27

I min faders hus, så välfyllt
utav hans välsignelser
Borden dukade av rätter,
barnen ständigt önskar mer
Sången klingar, skrattet höres,
dag från dag och år från år
Tills en gråtande stämma
ifrån Fadern dem når.

Mitt hus är fullt,
men fälten står öde
Vem vill gå att skörda dem idag?
Skaran syns så mätt kring
de överfyllda borden
Men ingen till fälten går ut.

Res dig upp ifrån borden,
genom fönstret du kan se
Utanför min egen lustgård
råder ångest, sorg och ve
Säden mognat för att bärgas,
men ej skördemän jag ser
Vid de överfyllda borden,
kallelsen jag åter ger.

Guds rika välsignelse till er alla och fridshälsningar
ILSE-MARIE STRÖMMARE

MER AV GUDS FULLHET

Text: ENNY OLOFSSON Göteborg

Jag känner mig oändligt tacksam och glad att jag är frälst och får vara med i denna skara och att jag fått vara med här dessa dagar. Det är något som jag inte kan beskriva, att få uppleva Guds nåd och denna gemenskap. Det är underbart!

Jag vill också leva i denna förnyelse, så det riktigt får gå på djupet i mitt liv, det som jag lyssnat till. Det är ju så stort att få vara med på vägen.

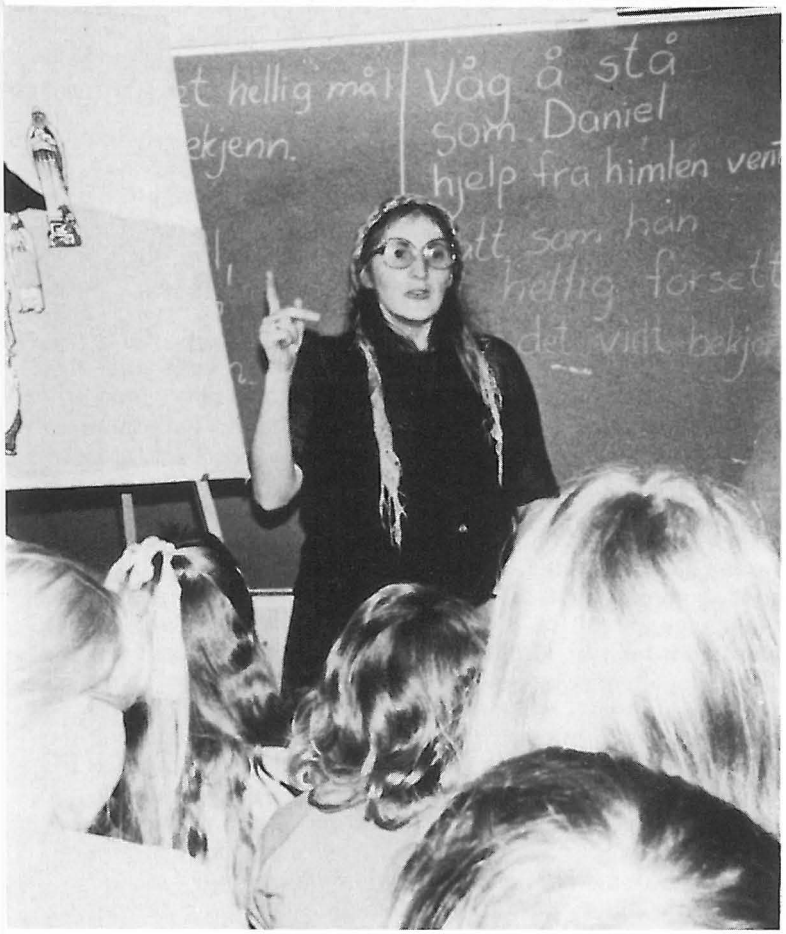
Bibeln har blivit så levande för mig på sista tiden. Det har blivit något helt annorlunda, något ofattbart. Jag har ju alltid velat vara frälst, men nu har det blivit något helt nytt och jag vill bara önska att jag får leva till välsignelse för Jesus. Att få vara ett redskap i det lilla jag kan i den tid som är kvar. Jag har ju varit på Maranata en hel del men den sista tiden har det blivit något helt annat att få vara med här.

I Korintierbrevet står det så här: *"Men Gud vare tack som i Kristus alltid för oss fram i segertåg och genom oss allestädes utbreder hans kunskaps vällukt."* Det är min längtan, det är min bön att jag ska vara ett ljus och salt i den tid som är kvar.

Vi förstår att Jesus kommer snart. Det gäller för oss att leva livet så att Gud kan se med välbehag till oss. Att vi kan vara en välluktande rökelse från Gud.

Det står i en Psalm: *"Och må konungen hava sin lust i din skönhet, ty han är din Herre och till honom skall du falla ned."*

När vi kommer in riktigt i livet med Jesus, så ser han med välbehag till våra liv. Det är ju det vi längtar och önskar idag, att få uppleva mer av Guds fullhet.

Evangelium — inget budskap om framgång

En av konferensdagarna, just före kvällsmötet, samtalar jag med LILL HAFSAHL från Brandbu i Norge.

Hur många år är det nu, som du varit med i maranatakonferenserna i Sverige?

— Första konferensen jag var med i var 1968. Sedan har jag varit med i alla år utom två, så det är alltså 18 konferenser.

Då är det intressant att få veta om du tycker att det skett någon förändring under de år som gått?

— Ja, det är klart att det blivit det. I den första konferensen jag var med i, började man föra fram tanken "allting gemensamt", och sedan har allt detta fördjupats på något sätt. Undervisningen idag är djupare.

Något speciellt intryck från just den här konferensen?

— Ja, min tanke, när jag lyssnat på de här bibelstudierna, har varit att man måste omvärdera det man håller på med. Jag har upplevt att det är alltför lätt att prata. Vi pratar för mycket — om det kristna livet, hur det ska vara. Men det är ju faktiskt så, att vi måste förkroppsliga allt det här genom vårt liv. Och det är *det* som är så fruktansvärt, att det *kan* man inte göra. Det är precis som här har blivit sagt, att man måste dö. Men *hur* det ska gå till vet jag inte. Men blir det inte så, då finns det ingen framtid för oss. På så sätt har jag upplevt de här bibelstudierna under den här konferensen. Vi måste helt enkelt dö för att komma vidare.

Vi har ju egentligen dött den ena gången före och den andra efter. Menar du att det *nu* finns något ytterligare att dö bort ifrån?

— O, ja! Som du vet bor vi i Norge, där vi har vår kommunitet och jag upplever att man nästan bygger in härligheten. Vi har byggt på det som vi hört här i Sverige och vi har en väldigt stark gemenskap. Vi är väldigt beroende av varandra. Men det vi har måste ju vidare, och jag upplever att vetekornet måste falla i jorden och dö, för att få ut det här till andra människor. Det gäller ju inte bara oss, utan vår omgivning, även om den verkar stenhård. Det kan ju också vara så att länder är prisgivna, så att vi måste gå vidare. Jag vet inte.

Hur tror du då att detta ska kunna förverkligas? Hur ska det gå till?

— Ja, det vet jag inte, men jag har tänkt på det som ängeln sa till Maria: "Den Högstes kraft skall komma över dig". Man måste ju lita på det. Gud har en utväg, även om vi tycker att det står ett berg framför oss.

Är det så att vi ofta söker förverkliga vår vision, med vad vi själva kan och förmår?

— Ja, så är det för mig. Jag har sett saker och ting väldigt starkt genom förkunnelsen. Då vill jag också skynda mig att göra något, har svårt för att vänta osv. Men detta att vi faktiskt är här denna vecka och kan sitta ned och lyssna på ett sådant här budskap, det upplever jag som ett mirakel.

Bort från möteskristendomen!

Sommaren bjuder i vanlig ordning på ett stort antal uppbyggelsekonferenser för Guds folk, och vi tackar Gud för att Han i sin nåd och i enlighet med Joh. 7:37-38 och 2 Krön. 16:9 möter med sin arvedel till både ande, själ och kropp. Uppbyggelse och förnyelse behöver vi alla få del av. De smorda lärartjänsterna har Herren i sin godhet ställt till vårt förfogande eftersom Han vill göra de heliga skickliga till att utföra tjänarevärvet, och vi bör med intensiv uppmärksamhet tillgodogöra oss undervisningen från Guds Ord.

MEN — och det är ett VIKTIGT men — vi måste beakta kontentan av Ef. 4:12, det skriftum vilket jag härovan citerat. Det är för att Herren vill göra oss till skickliga tjänare som Han låter oss få ta del av härliga möten och inspirerande undervisning. Uppbyggelsen får aldrig bli ett självändamål. Det vi får oss till livs får vi för att vi skall ge det vidare, ty livets bröd är till för att delas. Och ingen av oss lever för sig själv, sig själv till behag — vi BÖR åtminstone inte leva så, om vi vill leva i linje med Ordet.

Till yttermera visso förhåller det sig också så, att om vi bara tar emot, men aldrig ger ut, blir vi dästa och mätta, något som om det får fortgå de facto resulterar i likgiltighet och ljumhet — vilket ju var fallet i Laodiceaförsamlingen.

Jesus vill att vi lyfter upp ögonen och ser bortom tältdukar och mötesbänkar, ty enär behovets barn inte plägar komma till oss ter det

Precisera den tanken.
— När jag tänker på alla konferenser i Norge, och det är säkert lika i Sverige, där de har det här budskapet som jag inte tycker om, framgång och dylikt, att då kunna sitta ner och lyssna till — inte framgång — utan precis tvärtom. Det vill jag se som ett mirakel i vår tid! Det är en befriande förkunnelse, fast man på något sätt leds in i en träldom. För det finns ingen annan väg.

Hur ser du på det kommande?
— Vad det leder till helt konkret, är omöjligt att säga. Men vi måste förvänta att Gud tar ut oss på det sättet att vi inte *kan* komma undan. Det kanske måste bli genom förföljelse och nöd. För det verkar som om vi inte kan komma, när vi hör kallelsen, utan det måste nöd till. Det är klart att vi måste vidare.

Vad händer med oss annars?
— Eftersom vi har hört det här budskapet så tror jag inte att det finns något hopp för oss. De som inte har nåtts av det — för dem finns mera hopp än för oss som har hört så mycket. Det är ett enormt ansvar, också när det gäller våra barn och ungdomar. De kan ju inte bli fostrade in i Guds rike och verk, de måste bli födda på nytt. Trots Pilgrimsskolan och allt, så kan vi ju inte ge det här livet till dem. Det måste bli Gudagivet. Men vi har ansvaret, för de ser ju på oss. Skall deras längtan väckas så måste vi förkroppsliga, just att det finns en framkomlig väg till himlen utanför världsordningen. Barnen måste få svar på sina frågor. Det får de inte helt intellektuellt, det må vara ett svar, som kan ge dem livet. Det som är värst, är ju om de sugs upp av den religiösa världen och inte kan uppleva att de behöver Guds nåd. Det vore den värsta olyckan, tycker jag.

Uppbrottet — att gå vidare, det är nu för mig den viktigaste frågan. Det finns ju så många människor som längtar efter det vi har, men jag tycker att vi inte förmått att nå dem. Många har allt, de är rika och det verkar som om de inte behöver frälsning. Hur väcker man behov hos dem, som har allt och som till synes lever i ett paradis på jorden? Men trots allt så finns det väl ett gudsbehov hos var och en? Det måste man få tro. Kanske ska man ändå bryta upp, gå till dem som bättre behöver oss, och så bli sin omgivning till dom. Noa blev ju till en dom för sin samtid, för att han gick in i arken. Kanske är vi inte så radikala? Men på allt sätt måste vi proklamera, att det finns en väg. Och den vägen leder hem till Guds stad — men den går utanför allt det samhället representerar.

I mitt liv här och nu

I mitt liv här och nu
har jag ingen plats för oro mer
Ty min Gud med mig är
och hans närvaro mig styrka ger
Han beskyddar mig var stund
och stillar stormen så allt blir lugnt
Han min Mästare är
och han leder mig hela livet ut.

Jag kan leva i frid
under skuggan av hans trogna hand
Och kan även vara glad
trots jag bor i detta lidandets land
Han ständigt vakar över mig
så mörkrets fruktan jag ej mer har kvar
Han är mitt sanna ljus
och det leder mig hela livet ut.

Mitt hjärtas rop
går varje dag till Fadern kär
Inför honom jag då
lägger ner allt som mig tynger här
Jag i trygghet leva kan
när jag alltid upp till Jesus ser
Han är min Herre kär
och han leder mig hela livet ut.

Övers. NOOMI ABNA AISSA

sig i allra högsta grad lämpligt att vi uppsöker dem. Herren Jesus kom ju för att UPPSÖKA det som var förlorat. Sådan som Han är, sådana skall vi också vara (1 Joh. 4:7). Vi bör äga Kristi sinne, ty Guds Ord uppmanar oss därtill. Ordets görare *blir* saliga i sin gärning! Betrakta detta, kära syskon, som ett löfte. Personligen har jag vid ett flertral tillfällen fått uppleva sanningen i detta gudsord (detta icke sagt för att framhäva mig själv utan fastmer för att inspirera till förnyade krafttag).

Lyft upp Dina ögon! Det finns en värld utanför möteslokaler och tält. Det är till människorna därute vi är kallade att gå, och på möten och konferenser får vi ta emot kraft, så att vi kan gå ut och verka Guds verk i en av sataniska krafter söndersargad värld. Det är sant att Herren vill fylla oss så att det flödar över (Särlaregn, sång nr 271) men varför? Svaret finner Du bl a i Apg. 1:8!

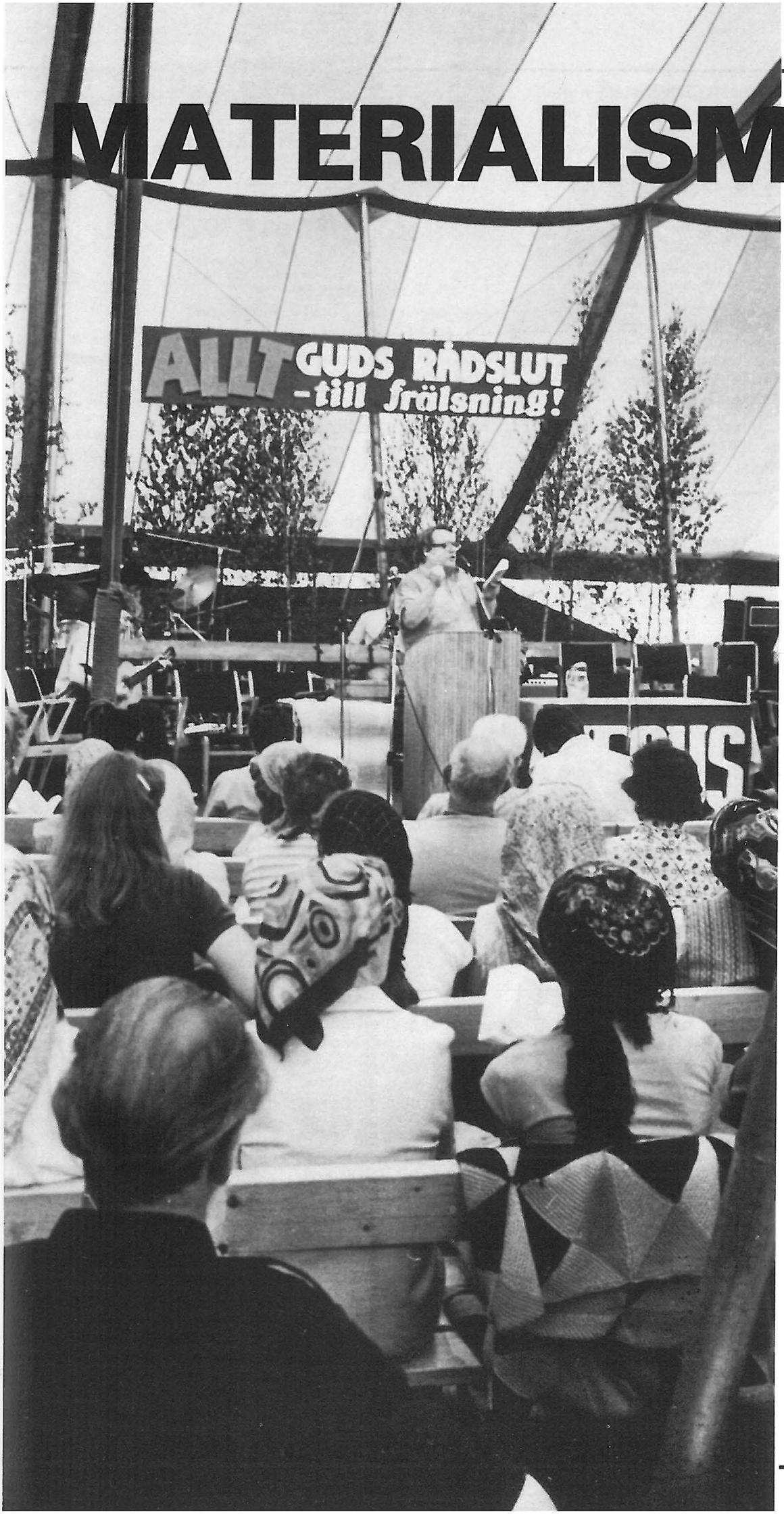
Lyft upp Dina ögon! Eljest riskerar Du att bli främmande för världen därutanför. Det får inte bli så att Kristi kropp blir en "värld i världen". Det är helt riktigt att vi skall avskilja oss och inte gå i ok med de otroende, men det innebär ingalunda att vi skall isolera oss i något slags eremitväsende. Så kan det emellertid bli om vi inte ser upp, eller rättare sagt om vi inte lyfter upp våra ögon, tvättar dem rena med ögonsalvan, som broder Duane Trulin uttrycker sig i MR nr 5-6/87.

Satan vill gärna att vi sitter av möte efter möte utan att producera några resultat ute i världen. Då blir vi en oförarglig klubb för inbördes beundran som aldrig tränger in på den lede fiendens territorium, och därmed är nyssnämnde potentat givetvis nöjd. Möteskristendom skänker ingen bestående tillfredsställelse. Vi är kallade att *gå åstad* och bära frukt som blir *bestående.* Villkoret och förutsättningen för fruktbärandet är att Du går åstad. Potentialen har Du redan. Ty det är icke fler möten och konferenser vi behöver, utan ett beslut att gå ut och frambära vittnesbördet om Herren och Hans nåd till en förlorad värld som är på väg till helvetet!

Om Du går så skall Herren möta Dig! Läs i 1 Sam. 10:9 hur Herren mötte Saul när Saul väl hade tagit ett steg i tro och GÅTT på vad Herren sade. Slå även upp Matt 4:19 och meditera över vad Jesus säger där. Det hela är en fråga om att GÅ, om att följa HONOM, så skall HAN utföra verket. (Sak. 4:6, Hebr. 13:21, 2 Tess. 1:11)

Maranatahälsningar
Larz Gustafsson, Älvkarleby

MATERIALISMEN—å

AIDS-hotet, Tjernobylkatastrofen och statsministermordet är så allvarliga och omstörtande händelser i vårt land att det fått hela missionssituationen att framstå i ett helt nytt och oerhört perspektiv. I utvecklingen finns tydliga apokalyptiska dimensioner. Paradoxalt nog samtidigt med dessa händelser fångas skaror av andedöpta kristna upp av en materialistisk framgångsteologi som lovar makt, inflytande, bekvämlighet och pengar.

Det var utifrån denna samtidens dystra bakgrund *Arne Imsen* inledde Latorpskonferensens missionsmöten 1987. Aldrig har väl heller missionsfrågan under någon maranatakonferens hamnat i ett så kraftigt spänningsfält. Vi citerar i fortsättningen helt Arne Imsen från hans konferenstal.

□ Missionssituationen just nu är så oerhörd i sina dimensioner att det behövs profetisk uppenbarelse för att avslöja vilka krafter som verkar och i vilken riktning. Jag skall bara peka på något exempel som visar vilka märkliga ting som skett bara under de senaste åren.

I ett närradioprogram i Oslo för två år sedan bad predikanten Hans Bratterud en bön som direkt riktade sig mot dem som främjade eller undervisade om perversa samlevnadsförhållanden.

ALLT GUDS RÅDSLUT – till frälsning!

ndetidens stora fara

Gud, tag bort de homosexuella! bad han. Det blev rättegång och Bratterud fälldes för brott mot antidiskrimineringslagen.

Men en annan sak skedde också. Den person som öppet gått i spetsen för de homosexuella och t.o.m. i Stortinget förespråkat en pervers livsstil, försvann kort efteråt från det offentliga livet. Idag erkänner hon att hon förlorat allt förtroende och blivit en fullständig "nolla".

Hotet från AIDS

Vad hade skett? Bönen hade besvarats och ingen kunde förneka det, inte ens de som dömde Hans Bratterud. Men utvecklingen har gått ett steg vidare. Idag behöver ingen kristen tala på samma sätt mot den homosexuella rörelsen som för två år sedan. Idag talar AIDS sitt eget hotfulla språk till mänskligheten om faran att överträda naturens gränser. Det är naturen som söker sin egen hämnd och nu slår tillbaka för all den ondska människorna spridit omkring sig.

Det som skett manar till intensiv och överenskommen förbön. Vi måste förstå vilken betydelse förbönen har. Det kan dock vara svårt att inse detta beroende på att vi inte tänker på det förrän kanske efter två eller tre år, då vi i ett historiskt perspektiv upptäcker en gudomlig ledning. Vi borde ha varit medvetna om den långt tidigare. Det är alltså inte vid valurnorna vi som kristna skall utöva vårt inflytande, utan vid bönepallen.

Förakt för missionen

Med tanke på denna ytterligt allvarliga situation har jag bett till Gud om att han skall lotsa oss ur alla förlegade missionsstrategier men även förhindra oss från att hamna i någon av de moderna men förljugna missionsschablonerna. Parallellt med den politiska krisen håller det nämligen också på att växa fram ett djupt förakt för mission inne i de traditionella missionsländerna. Man har börjat fråga sig vad det är man håller på med. Är avsikten med mission bara att exportera västerländsk kultur? Sjuttio procent av alla medel som avsätts för missionen i världen utgörs nämligen av amerikanskt kapital. Alla vet ju att pengar är makt.

Missionsverksamheten är idag inte vad den en gång varit, det är klart. Missionen har ju inte stått opåverkad av förändringarna i samhället i övrigt. Materialismen har tagit ett förlamande grepp om de kristna, vilket fått förödande verkan. Till materialismen hör bidragssystemet. I Sverige finansieras missionen till sextio procent av statligt subventionerade medel. Det förhållandet måste naturligtvis påverka i någon riktning även om det inte sker på ett dogmatiskt sätt. Den omedelbara effekten har i alla fall blivit att vi fått två olika slags missionärer, dels de traditionella församlingsstödda missionärerna, dels även ett slags B-missionärer som är statligt understödda och rekryterade i första hand på yrkesmässiga grunder. Faran med bidragssystemet är att vi får en perspektivförskjutning så att missionen degraderas till ett uttryck för en banal hjälpverksfilosofi.

Dubbla budskap

Vår uppgift är inte att skapa någon hjälpverksamhet i första hand utan något radikalt annorlunda som har sin direkta förebild i Guds Ord. Tror vi detta hamnar vi i en konflikt, nämligen den mellan det som är *gott* och det som är *bäst*. Det kan också uttryckas som en konflikt mellan den andliga idealismen och inkarnationen av Ordet. Skall vi få tag på det bästa måste vi komma förbi det goda. Det vi skall göra är inte bara att handla efter Guds tillåtna vilja utan efter Guds *fullkomliga* vilja. Det gäller ju att då vi presenterar evangelium inte kommer med dubbla budskap så att vi t ex förkunnar tro för mental och fysisk hälsa men med avseende på livsstilen praktiserar något helt annat. Risken finns naturligtvis att vi då anklagas för politisk verksamhet men den risken får vi väl ta om vi vill hålla fast vid att evangelium är något radikalt unikt.

Materialismen

Materialismen är avtrubbande och fördummande. Den verkar alltid så att den svagare slås ut. Paradoxalt nog kan vi vara fientligt inställda till materialismen men ändå samtidigt ha en materialistisk livsstil.

Det finns en dynamik i detta. I stället för att ta avstånd ifrån materialismen, kristnar man den för en liten del av kristenheten, nämligen för dem som lever i den rika industrivärlden. "Vi kan ju inte hjälpa att vi lever i ett så rikt land som Sverige", säger man och kommer därmed undan fördömelsen.

Nu finns det två slag av materialism, en kommunistisk materialism som är dogmatisk och som vi tar automatiskt avstånd från, men också en kapitalistisk materialism som är odogmatisk. Den är minst lika farlig, men det ser vi inte därför att vi inte förmår definiera och analysera den.

Gatubarnen i u-världen

När det gäller familjesituationen slår den kapitalistiska hållningen igenom på ett förödande sätt. I vårt samhälle skulle väl ingen kunna tänka sig att skicka sina barn ut att fostras på gatan. Så sker dock i den fattigare världen.

Vi bara konstaterar detta men undrar samtidigt hur detta kan vara möjligt. Jo, genom att exportera vår västerländska kulturfilosofi till u-världen har vi fått människorna där att se rikedom och materiellt överflöd som högsta mänskliga dygd. För att åstadkomma en allt högre standard har vi gett dem föreställningen att de måste göra sig av med allt som vi anser vara hinder för denna utveckling. Ett av de hindren har blivit barnen.

Så har vi lärt ut födelsekontroll och abortteknik. Men samtidigt har de också fått vår hållningslöshet. Barnen har blivit en plåga. Föräldrarna har inte tid med sina barn och skickar ut dem på gatan för att klara sig själva. Där utvecklar de också rovdjurets instinkter. Man måste fråga sig hur föräldrar kan bli så ansvarslösa.

Ansvarslöshet är inget typiskt för u-världen. Samma hållning finns också i Sverige men i mycket mer sofistikerade former. Vi skickar inte våra barn ut på gatan. Vi bygger i stället upp en mängd sterila byråkratiska institutioner dit vi skickar barnen för att uppfostras av betalda experter som ofta inte är något annat än etiska kadaver. Resultatet kan ju inte bli annat än att barnen programmeras till att bli agnostiker eller gudsförnekare.

Babylon

Låt oss läsa Skriften och se på en detalj som visar vilket dilemma Guds folk hamnar i om det vill följa Guds befallningar på detta område. I Uppenbarelseboken 18:2 står det: *"Fallet, fallet är det stora Babylon..."* Lite senare står det: *"Dragen ut ifrån henne I mitt folk!"*.

Guds folk skall inte vänta tills "Babylons" fall är ett faktum. Då Babylon störtar samman, den stora världsstaden som är en förening av alla politiska och religiösa krafter, skall Guds folk vara utanför. För att inte bli

forts. nästa sida

forts. fr. föreg. sida

delaktig i hennes synder måste det till en uttågsrörelse som samtidigt är en manifestation och en mobilisering till ett heligt krig.

Lite längre fram i texten heter det: *"Vedergällen henne, vad hon har gjort!"*

Om det är till öppen strid mot Babylon bibeln manar de kristna, hur kan då andra kristna rättfärdiga den ekumeniska rörelsen, som ju manar till fred och samarbete med alla goda krafter. Bibeln talar ju om vedergällning av Babylon och att Guds folk skall utföra den.

Det är inte en förening av alla goda krafter människan är betjänt av. Mer än något annat är hon i trängande behov av att få sina brutna relationer med Gud upprättade. Det kan uteslutande ske genom omvändelse, tro på Gud, efterföljelse, försakelse och främlingskap, dvs. ett accepterande av allt det som är pilgrimens lott i tiden.

Sodom och Gomorra

Det tragiska är att i stället för att låta sig påverkas till en allt djupare gemenskap med Gud har babylonsväsendet bearbetat människornas sinnen så att de fångats på samma sätt som skedde med Lot. Med Abrahams budskap som grund för sin vision hamnade Lot i Sodom och Gomorra.

Tänk, så ofattbart, och man frågar sig varför. Lot kände till kulturlivet i den mesopotamiska världsstaden Ur. Genom Abraham fick han för första gången höra det radikala budskapet om uppbrottets nödvändighet från den etablerade civilisationen. Han greps av det, därför att han trots stadens kulturella utbud var djupt otillfredsställd.

Abraham fick inte låta budskapet stanna vid någon ytlig känsloupplevelse. Han hade fått en kallelse som var så omvälvande att det skulle få synliga konsekvenser för hela släkten. Abraham skulle lämna hela sin släkt, sina möjligheter till karriär och makt och med det enda beskedet att söka en stad han aldrig hade sett. Han fick bara veta vad han skulle dra ut ifrån men inte vart han skulle gå.

Så lämnade Abraham livet i Ur och begav sig rakt ut i ett intet. Han frågade inte vännerna och bad inte ens sina föräldrar om råd. Det enda som gällde var att nå målet, den utlovade staden. Intet annat hade värde.

Där ligger också trons hemlighet. Vi får veta att vi skall lämna Babylon, men endast Gud vet vart vi skall gå.

Lot stal Abrahams vision

Men Lot gjorde sällskap med Abraham, och Abraham delgav honom sin syn på det degenerade Ur och sin vision om den nya staden, Jerusalem, fridens stad. Lot tog vara på det goda som Abraham förmedlade. Ja, han kunde till fullo dela Abrahams indignation över det moraliska förfallet i Ur. Lot trodde honom och ville dra ut tillsammans med honom.

Så gjorde denne materialistiske och religiöse Lot sällskap med Abraham, trons fader. Det märkliga inträffade att också Lot fick del av Abrahams välsignelse så att även hans rikedom växte.

Då uppstod dispyt mellan Abraham och Lots herdar. Utrymmet blev för litet för båda samtidigt. Det var dock inte Abraham och Lot som tvistade med varandra utan deras herdar. En politisk lögn låg nämligen till grund för Lots uttåg. Dispyten var ingen tillfällighet. Den var uttryck för en process som med nödvändighet till slut måste leda till en ny skilsmässa, en ytterligare.

Skilsmässan från Lot var Abrahams andra i ordningen. Första gången var det från Tera, fadern, som gjorde Abraham sällskap den första biten och fördröjde visionens uppfyllelse med femton år. Tera var patricern och avgudadyrkaren, bilden på den renodlade hedendomen, medan Lot var bilden på den ljumma religiositeten eller materialismen. Ingen av dem kunde leva ett självständigt andligt liv.

Både hedendomen och ljumheten eller materialismen är för sin existens beroende av den levande kristendomen och trons folk. Otron har aldrig något självständigt liv.

Tera representerade alltså ingen framtid. De känslor som band Abraham vid Tera var endast av naturlig art, och de banden löstes först sedan Tera dött en naturlig död.

Lot hämtade sin andliga näring från Abrahams visionära vittnesbörd om staden som låg där framme för varje steg han tog. Han såg i staden målet, tryggheten, framgången, rikedomen och friden han längtade efter. Men den dag herdarna inte längre kunde vara sams framställde Lot förslaget att de skulle skiljas.

Självklart hade Lot aldrig gått in på sådana resonemang om han inte först fått syn på Sodom och Gomorra. I det ögonblick han i fjärran fick se konturerna av dessa städer, anade han att där framme fanns den stad med de resurser som Abraham så mycket talade om.

Så tog Lot helt enkelt Abrahams visioner och vittnesbörd och materialiserade uppenbarelsen på samma sätt som den avfälliga kristenheten idag gör med den levande församlingens vision.

Då staden alltså uppenbarats för Lot förklarade han att nu var hans nomadtillvaro slut och tiden inne för de stora framgångarna. Nu skulle han inta staden, infiltrera dess byråkrati och förvandla den till ett trons fäste. Lot gick absolut inte in för att bli lik människorna i Sodom och Gomorra. Nej, han skulle i stället göra Sodom och Gomorra till det nya Jerusalem.

"Lot gick absolut inte in för att bli lik människorna i Sodom och Gomorra. Nej, han skulle i stället göra Sodom och Gomorra till det nya Jerusalem."

När Jesus tog upp förhållandena i ändens tid i sitt avskedstal, pekade han på Lots tid och nämnde ett direkt exempel: *"Kom ihåg Lots hustru!"* Hon var ett varningsexempel.

Det är Lots filosofi och ideal som fångar den stora kristenheten i den sista tiden. Det farligaste som finns för ändetidens kristna är den materialiserade tron som framför allt vädjar till människornas moraliska och kulturella ambitioner. Därmed tror de sig kunna åstadkomma reformer och bestående förbättringar i strid med den förkunnelse som Skriften själv för fram om människan. Materialismen har sin förutsättning i en bibelfrämmande världsbild, gudsbild och människosyn.

Just Lots hustru är beviset för hur förstörd människan blir av det sodomitiska livet på kort tid. Sodom och Gomorra är ingen stad för Guds folk. Tryggheten där är

inget annat än ett sken. Lots hustru är det varnande exemplet på att inte materialisera fädernas syn så, att den sjunker ned på ett sådant plan att det går att utnyttja den i en framstegsteologi där de sodomitiska värdena framställs som humana och värdefulla.

Gud beslöt att förstöra Sodom och Gomorra. Men Abraham bad för Lot, och Gud svarade på bön och sände sina änglar för att frälsa honom.

Då änglarna kom in i staden blev de genast attackerade av männen där. Att de blev attackerade innebar dock inte att alla män i staden var homosexuella. De attackerades bara av de män som låtit sig fångas upp av de strömningar som själva kulturmiljön och mentaliteten i Sodom och Gomorra gjorde möjliga. De var solidariska och lojala mot mot ett orättfärdigt kulturmönster.

Hela staden kom i rörelse när änglarna uppenbarades. Det var dock inte så märkligt. Det förunderliga var att inte samma sak skedde när Lot flyttade in. Vad Lot gjorde var nämligen bara att peka på vissa missförhållanden. När änglarna kom tog de avstånd från hela systemet och möttes av ett kompakt motstånd.

Att den ande som härskade i Sodom inte försvann i och med stadens undergång, ser vi emellertid i Uppenbarelseboken. Där träder Sodom fram som en andlig maktfaktor. Då är Sodom inte längre en lokal företeelse utan en universell makt. Via kommunikationerna har hela mänskligheten smält ihop till ett enda stadssamhälle. Genom folkökningen gäller det inte heller längre några tusen innevånare utan fem miljarder människor som lever under samma inflytande och med samma lojalitet mot varandra.

När idag alltså förkunnare kommer och lovar framgång och lycka i stället för att peka på omvändelsens nödvändighet har de inte förstått vad frälsning är. Vi måste ju inse att man inte kan komma till den ljumma Laodiceaförsamlingen med underhållning och förströelse och löften om uppbyggelse. Om man gör det är man en falsk profet.

Man kan heller inte komma till Laodicea med det budskap som gäller för Filadelfia. Vad vi måste göra är att först analysera situationen och sedan övervinna fegheten och rädslan att säga sanningen. Och sanningen tar inte upp något resonemang med den allmänna opinionen.

När Lot drog iväg från Abraham mot den bördiga slätten, styrde Abraham sina steg mot den karga bergsbygden. Lägg märke till Lots beskrivning av Sodom och Gomorra såsom "paradiset". Hans hjärna var sprängfylld med alla möjliga idéer om framgång och välstånd i bjärt kontrast mot Abrahams torftiga syn.

Gör som Lot och du får alla möjligheter att leva ett liv i maklighet och bekvämlighet, men vet att då hamnar du också i Sodom och Gomorra, för det är en väg som saknar försoningens kännemärken.

Guds folks uppgift är inte att reformera världen. Vad vi skall göra är att vedergälla Babylon. Det handlar om attack och hämnd för allt det onda hon har gjort. En kristenhet som presenterar kommunismens världsledare i Sovjet som en ny reformator i Martin Luthers anda och som förmår att i Guds namn välkomna påven till vårt land för att befästa den kristna gemenskapen, den kristenheten och det landet har till övertydlighet demonstrerat sitt sodomitiska liv.

Vad innebär det då för oss om vi låter vårt liv formas efter de sodomitiska idealen? Vi kan redan konstatera att det finns en mäktig sådan påverkan. Den börjar tidigt i skolan. Det kan ske på det sättet att man säger till föräldrarna att de inte får påverka sina barn med sina trosföreställningar utan att de skall vara neutrala.

Så skickar föräldrarna sina barn till skolan där man verkligen inte är neutrala utan maximalt påverkar dem med alla lösaktighetens ideal. När barnen sedan kommer hem är de så förstörda att de är oemottagliga för frälsningsbudskapet och inte går att rädda.

Men föräldrarna blir också så förstörda att de bejakar det sodomitiska livet. Det var ingen tillfällighet att Lot vädjade till männen i staden att ta hans döttrar i stället, då de begärde att få änglarna utlämnade för att få tillfredsställa sina begär.

"Lots hustru är det varnande exemplet på att inte materialisera fädernas syn så, att det går att utnyttja den i en framstegsteologi där de sodomitiska värdena framställs som humana och värdefulla."

Livet i Sodom påverkade Lot så mycket att han var beredd att frivilligt överlämna sina barn åt skändligheterna.

Så avtrubbad blir man av sodomslivets materialism att man förlorar vanliga, normala och naturliga känslor för sin egen livsfrukt.

Vad vi idag måste skaffa oss är profetisk skärpa om omvändelsens nödvändighet i vårt budskap, så att vi förmår att avslöja alla falsarier i materialismen och analysera och definiera begreppen som man stulit från den levande kristendomen. Laodicea måste möta budskapet från den Sannfärdige. Kärleken kan nämligen aldrig frigöra människan. Det kan bara sanningen.

Det är när vi möter budskapet från den Sannfärdige som vi blir klarögda och kan avslöja vilka krafter som döljer sig bakom den materialistiska religiositeten. Det är nödvändigt, för ju mer vi närmar oss Jesu tillkommelse, desto mer spektakulära ting kommer vi att få se på det religiösa fältet. Allt kommer att kunna gå för sig i kärlekens namn.

Världen behöver nämligen också den religiösa mystiken på samma sätt som Farao behövde sina spåmäns under och tecken. Spåmännens uppgift var att imitera Guds gärningar för att hålla Israels barn kvar i Egypten. Guds undergärningar däremot var till för att frigöra människorna ut ur träldomen.

Under bevisar alltså ingenting om gudomlig närvaro. Frågan är vad undren leder fram till. Kan någon verkligen tro att Gud skulle vilja låta sitt folk förödmjukas på samma sätt som många helbrägdagörare idag behandlar människorna. Jag tänker inte ställa mig i någon bönekö för att ta emot helbrägdagörelse, därför att jag tycker att det kränker min Herre. Att man sedan för att ta emot detta övernaturliga också skall bli dunsad i golvet är ju rent spektakel. Varför skall jag tro på det när det inte står en rad i Ordet om det? Kan Gud verkligen mena att jag

forts. nästa sida

ALLT GUDS RÅDSLUT – till frälsning!

forts. fr. föreg. sida

skulle åka runt i Sverige till den ena undergöraren efter den andre med sina utombibliska uppträdanden för att få del av deras specialiteter? Det är ju att kränka min Herre som sagt att välsignelsen redan tillhör mig.

Kan någon heller tro att någon änglafurste skulle nalkas Guds ärkefiende satan på samma sätt som många av dessa människor idag tillåter sig komma nära honom? Föraktet för andevärlden, arrogansen och skenet av att vi skulle ha något konstant förblivande övertag emot denne furste är en fruktansvärt farlig förkunnelse. Även om vi har seger, så är den lagbunden och begränsad inom de av Gud fastställda områdena. Utanför dem har vi ingen rätt att experimentera med Jesu namn.

Det finns ett sant och rätt bruk av Jesu namn och det bör vi pröva även om det verkar alltför torftigt och enkelt. Jag hävdar utifrån Guds eget ord att: "Han sände sitt Ord och botade dem..." Ordet självt verkar fram helbrägdagörelse där vi sitter utan att vi behöver ställa oss i någon bönekö.

Det finns två sidor av helbrägdagörelse som vi måste beakta, dels gäller det förebyggande hälsa, dels helbrägdagörelse då sjukdomen redan inträffat. Det största är inte att bli helbrägdagjord då man blivit sjuk utan att man dag för dag får vara frisk i en sjuk värld. Tänk att kunna stå upp på morgonen och även om man har reumatism kunna säga: "Tack Gud, att du hjälper mig igenom". Det är ett stort under att vi i en värld så fylld av ondska och fientlighet kan uppleva mättnad för vår ande och känna barnaskapets glädje.

Vad är det för slags helbrägdagörelse som går ut på att leva med sjukdomen, kan man undra. Det ligger dock inget motsägelsefullt i det. Det står även om Jesus att han bar alla våra sjukdomar, och han bar dem upp på förbannelsens trä, dvs. Jesus levde med sjukdomarna och kastade dem inte av sig.

Sjukdomarna var naturligtvis ett väldigt hinder, men det var ett hinder till frälsning. Hade inte Jesus burit våra sjukdomar hade vi aldrig kunnat bli frälsta och fått rätt till en ny kropp. Vi skall ju inte bara uppstå andligen utan även kroppsligen. Liksom rättfärdiggörelsens slutmål inte bara är frid och glädje utan nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor, så är helbrägdagörelsens slutmål inte bara att vi skall känna oss friska här i tiden utan en ny härlighetskropp som inte har några defekter.

"Arrogansen och skenet av att vi skulle ha något konstant förblivande övertag emot mörkrets furste är en fruktansvärt farlig förkunnelse. Även om vi har seger, så är den lagbunden och begränsad inom de av Gud fastställda områdena. Utanför dem har vi ingen rätt att experimentera med Jesu namn."

Alla är helade

Inte går Guds rike under om vi skulle få uppleva lite smärta och lidande. Det kan vara så att helbrägdagörelsen dröjer, men den kommer. Den kommer för alla som tror på Gud. När vi träder fram inför Gud en gång, kommer inte någon enda att bära på sjukdom. Alla skall vara helbrägdagjorda.

Självklart skall vi bedja för sjuka och använda de medel Gud ställt till vårt förfogande, men om vi ändå inte skulle få uppleva ett mirakulöst ingripande, har bönen inte varit förgäves. Genom bönen har Gud tvärtom givit oss ny kraft att gå några steg till. Gud hjälper oss så att vi kan bli fri från våra sjukdomar, men han hjälper oss också så att vi kan bära lidandet.

Satans plan är ju att utrota den levande kristendomen genom att stjäla, slakta och förgöra. Men han förstör inte det han stjäl. Han använder det för sina egna syften. Det är den bestulne han oskadliggör så att denne inte kan återta vad som stulits.

Vad är det då han stjäl? Jo, vår glädje, vår tid och våra visioner. När han sedan stulit det, oskadliggör han oss genom att göra oss desillusionerade men fyllda av längtan. Vi blir alltmer längtande, så att vi till slut inte vet hur vi skal göra för att få allt tillbaka. Så börjar vi arbeta för att återfå det, men ju mer vi arbetar desto trötare blir vi.

Tjuven vill göra det omöjligt att förbli en enkel troende. Hans avsikt är att gastkrama mänskligheten för att med dess hjälp mästra Gud och visa att han kan bygga upp ett rike som kan mäta sig med Guds rike.

Men Jesus sade: "Mitt rike är icke av denna världen". Världen är en satanisk organisation byggd av rebeller som en motståndsrörelse mot Gud. För det ändamålet behöver världen religionens, politikens och kulturens hjälp. Det enda som hindrar satan är ljuset. Därför sade Jesus också: "I ären världens ljus". I världen behövs ljus, dvs sann och levande kunskap som kan lotsa människorna ut ur världen och in i Guds gemenskap.

Jorden

Nu måste vi vara uppmärksamma på en sak, nämligen att Jesus aldrig sade att hans rike icke är på jorden. "Världen" och "jorden" är inte samma sak. Jesus sade: "I världen liden I betryck, men frukta icke, jag har övervunnit världen". Jesus övervann inte världen genom sin död och uppståndelse utan genom sitt jordiska liv. Vi kommer alltid att lida betryck i världen, men vår seger består däri att vi aldrig låter oss förenas med de små och stora världsmakter som opererar i tiden. För hur förlikar sig Kristus och Beliar, och hur kan väl Gud förenas med Mamon?

När Jesus sade att hans rike inte är av denna världen får vi alltså inte förandliga det som om hans rike inte vore verksamt på jorden. Hans rike är visserligen inte verksamt i världen men väl i tiden på jorden.

Jorden är något helt annat än världen. Jesus sade: "I ären jordens salt". Han sade inte att vi är världens salt. I världen existerar nämligen inget salt, dvs inga förebyggande krafter mot ondskan. Jorden är beteckningen på det ursprungliga, det ifrån Gud utgående. Jorden utgår ifrån Gud, medan världen utgår ifrån satan. Det är jorden Gud förväntar

forts. sid. 24

AIDS — EN DOM...

forts. fr. sid. 5

lar rappt och kategoriskt det chauvinistiska manssamhällets systematiserade kvinnoslaveri, initierat av en vigsel, som, enligt hennes mening, markerar invigningen till förtryck och livslång könsbestämd underkastelse.

"Två kvinnor" heter den biografi som skildrar henne och hennes livspartner. Man hinner emellertid inte läsa så många sidor förrän man funderar om boken egentligen inte handlar om en manhaftig kvinna och hennes alltid efterföljande skugga. Mästerligt uppfyller hon till fullo en diskriminerande förtryckares roll i sitt enkönade parförhållande hon helst av allt vill se ersätta det förment traditionella könsdiskriminerande äktenskapet. Med oresonabelt förakt utgjuter hon sitt etter över anonyma lesbiska och homosexuella individer ända till sammanbrottets gränser. Denna oroliga vulkan i kvinnogestalt med emotionella eruptioner bortom allt sunt förnuft, brottas uppenbarligen inte med några samvetsskrupler inför eventuellt ödelagda människoliv, utan hennes värderingar och upproriskhet mot etablerade samlevnadsformer och befintliga sociala mönster.

Kim Friele, vars sambo trons folk i Oslo bad bort från den politiska moderatscenen i Norge, vill väcka vår uppmärksamhet och få oss att tänka i sina krokiga tankebanor för att tvinga oss att inse den verklighet feg och ängslig anonymitet döljer om den diskriminerade homosexuella minoritet, som sägs vara mycket större än vad tillgängliga källor vill medge. Hon för fram ett tankeexperiment värt ett engagemang för att få en riktigare proportion om verkligheten. Med Kim Friele som förslagställare tänker vi oss därför den gröna färgen reserverad för markering av och signalement på homosexuella individer. Det är sannolikt att om experiment fördes ut i livet och homosexuella utpekades med ett sådant kännemärke, så skulle den gröna färgen lysa på alla nivåer och i alla väderstreck. Idén är bra och användbar för ett kompletterande test. Idag är det nämligen mer relevant att tänka sig markeringen för ett annat, men näraliggande ändamål. Hur skulle det se ut runt omkring oss, om alla HIV-smittbärare utkristalliserades med samma metod men med annan färg, såsom exempelvis gult?

Denna Kim Frieles fantasifulla pedagogik i upplysningens tjänst, får på detta sätt det oförutsedda ödets logik med konsekvenser, utan ett minsta stänk av hurtfrisk humor.

Låt oss vidare tänka oss att den gula färgen blandas med den gröna där den finns. Risken att en betydande folkmassa flyter ihop till ett stigande blått folkhav, är idag helt uppenbar. HIV-smittans bärare med växande potential kommer att tvinga fram sitt eget kastmärke för att om möjligt eliminera smittorisk och utslagningshot med global räckvidd, och en promiskuös homosexuell elit såsom ursprunglig bas och avstamp.

Kartläggningen skulle bli ännu mer raffinerad och långt tydligare om vi reserverade en speciell färg för varje år av det närmast bakomliggande decenniet. Den gröna färgen får under hela perioden utgöra de homosexuellas signalement. Om utstämplingen genomförs något så när omsorgsfullt kommer de blandade färgerna att flyta ihop i en onyanserad svart. Möjligen kan den hjälpa oss skönja framtidsutsikterna för en växande numerär som nu med samma emfas vill sekretessbelägga homosexuell livsstil och HIV-påverkat hälsotillstånd. Vem i denna generalsekreterares ystra och samlevnadsperversa organisation förmådde ge rum för någon disciplinerande tanke om att den på förhand uttagna tvärsäkra gröna triumfen inom kort skulle slå över i nattsvart katastrof för många av den tänkta styrkedemonstrationens medaktörer för glorifierade skamlösheter.

□ □ □

I det moralträsk den organiserade homosexuella minoriteten vegeterar, har, förunderligt nog, en offentliggjord kristen grupp med helt utomordentliga specialiteter funnit en nisch för sin förment säregna och högtstående homosexualitet med den inbillade fördelen av att vara helt nyupptäckt, och därför ojämförbar med de styggelser och "brott mot naturen", som de kategoriska bibeltexterna beskriver, avvisar och fördömer. Med nya vetenskapliga rön, slugt uttänkta psykoanalytiska fabler och interpretationer med bibelhistoriska metoder och instrument i väl valda tillsatser, tillskriver sig dess beskäftiga apologeter bragden av att nu ha upptäckt en tidigare helt okänd homosexuell typ, med identiska heterosexuella kvaliteter för förmågan att älska i äktenskapliga former.

Poängen är enorm, begriplig och lätt tillgänglig för förtrollade sinnen, inte ens Paulus, denne gigant i andens värld, anade med all sin kunskap och rika erfarenhet från vitt skilda samhällen och miljöer, existensen av denna genuina homosexualitet med gudomlig dignitet i förlåtelse och helgelse, en renhjärtad homosexualitet, som inte får skuldbeläggas, eftersom den söker Gud och berikar det enkönade parförhållandet genom sin gudagivna plats i skapelsens egen mångfacetterade ordning. Avskalad alla abnorma beteenden med respektabel distans till närbesläktade och skamstämplade perversiteter, såsom exempelvis pedofili, zoofili, pyromani och kleptomani, har detta förnäma sällskap assimilerat sig i den rövarkula som bär Storkyrkans namn, samt där tillkämpat sig ekumenisk integritet och status som kristna trosbekännare med informations- och missionsambitioner. Dessa självbedrägliga vanföreställningar har slagit rot och växt fram ur den förvändhet och förljugenhet som med sin egen logik och dynamik tvingat fram utrymme för en helt utombiblisk frälsningslära där alla komponenter finns med, utom sanningskriteriet. Detta falsarium med nya värderingar utan nya fakta har sitt karismatiska kraftflöde från skilda herravälden och andemakter som råder här i mörkret med inspirerande repertoar av uttrycksmedel och upplevelser med själiska effekter för högst olika tillfällen och behov. Med biblisk begreppsapparat propsas aningslöst på tilltro till dåraktiga hugskott, som lismar med helgelseförklarad perversitet genom att tillvita Mästaren positiv samhörighet med oblyg liderlighet; kristen trosåskådning med ondskans surdeg, som syrar hela degen. För dessa, och andra meriter, skroderar den medansvarige biskop emeritus Lars Carlzon stolt och vägröjande om en ny attityd och inbördes stärkt självförtroende hos de homosexuella, så att de numera medvetet vågar hävda sig i teologisk debatt och kristen opinionsbildning med unik fördomsfri inställning från kyrkan såsom belöning.

Det är Kains väg, frälsningshistoriens huvudstråk mellan Sodom och Babylon, på vilken denna, av evangeliet influerade rörelse, hittar sin framtid, framgång och kommunion, utan någon som helst konkret och verklig beröring med eller närhet till den väg, som personifierar Honom som invigde den, och gav den sitt ärorika namn, den tredje personen i gudomen. Den gräshoppsteologi som nu med förödande hast och verkan banar väg för avgrundslik smitta, initierades med en egen stjärn- och nyckelhistoria med störtade änglar från andliga höjder och delegerad makt att öppna okända avgrunder, samt frigöra dolda fördärvskrafter.

□ □ □

Det är i detta eskatologiska perspektiv den homosexuella rörelsen med kristet förtecken i USA och Europa platsar så exakt såsom slutfas av en sekulariseringsprocess endast antikrists ande förmått åstadkomma till drakens, vilddjurets och den falska profetens ära och för den predestinerade och prisgivna skökans sista vederstyggligheter. Inrangerad med den institutionaliserade förnekelsens och ondskans förtätade epicentrum och stabila organ, återstår egentligen endast en förskräcklig väntan på den förutsagda omstörtning, vars verkställighet endast är en tidsfråga, och alla hemlighetsfulla, hädiska välden och väsen ska tvingas fram ur sina örnnästen och säkert befästa gömställen för att tillintetgöras genom Lammets försmäktande och genomträngande vrede.

□ □ □

Ack, vilken dag, då professionell eller amatörmässig religiös maskerad förbyts i oförställbar och omutlig verklighet med det levande hoppets eviga fastställelse, utan trix och manipulationer av tidens många klåfingriga mixare och fixare i religionens konstlade och bedrägliga värld!

Botgöringens och omvändelsens ögonblick har nu mer än någon gång tidigare kommit för ett skuldbetyngt folk. Måtte vi förstå det, ta vara på det och utan dröjsmål, i tro söka nåd. Gud vill frälsa oss!

Rättsskandalen i Santo Domingo, Dominikanska Republiken

Rättegången uppskjuten

Skandalöst, dundrade Arne Imsen.

Genom sina insatser har han gett fallet internationell uppmärksamhet och också fått dominikanska massmedia att reagera och köra fram fallet.

Ändå uppsköts rättegången mot de tre exmilitärerna som suttit 12 år i fängelse. Att det finns klara bevis att de är oskyldiga tog rätten ingen hänsyn till.

Den 28 augusti är utsatt datum för ny rättegång.

Text: ULLA NÄSHOLM
Foto: BERNO WIDÉN

Sittande i en otrevligt smutsig, torftig och nedsliten kafeteria försöker jag summera intrycken från dagen som passerat. Platsen är Corte de Apelacion (motsvarande hovrätten) och inrymd i deras lokaliteter ligger alltså kafeterian.

Det har just varit rättegång mot Artemio, Carlos och Marcelino. Omtumlade och chockerade har vi tagit del av rättens beslut att efter denna 90:e gång åter uppskjuta rättegången. Och detta trots att en tidningsartikel redan 1977 gjorde klart att de inte var skyldiga, och trots att den som begått brottet i brev bekänt *och* dessutom fanns i rättssalen till förfogande för rätten. För säkerhets skull var han med handbojor fastkedjad vid Artemio som på det sättet fick agera gisslan.

En stridbar och kompetent advokat M. Portorial (representant för Mänskliga Rättigheter) företrädde en del av försvaret i detta land, där rätten är så eftersatt och korrumperad, att den antingen kan köpas för pengar eller att man genom påtryckningar och hot av olika slag kan få människor att agera i önskad riktning.

— Lek med människoliv, kallade försvarsadvokaten det i sitt engagerade och upprörda tal.

Trots advokatens insats blev det uppskov till den 28 augusti. En av de tre försvarsadvokaterna gick fiendens ärenden och yrkade också han på uppskov. 12 år hade inte varit tillräckligt för att sätta sig in i fallet.

Pressens påtryckningar i form av många intervjuer med bl a Procusatorn och Arne Imsen, appeller, skriverier och ställningstagande hade inte gjort så stark effekt att man genomförde rättegången. Det är anmärkningsvärt att ett sådant övergrepp kan förekomma i ett demokratiskt land som Dominikanska Republiken ändå utger sig att vara.

Inne i rättssalen manipulerar och köpslår man med människor på samma sätt som man utanför har kommers på allt från tuggummi till lagböcker. "Domstolarna bryr sig inte om lagarna", ropades det ut i rättssalen. Och påståendet kom inte från någon anklagad utan från en advokat i ett annat fall än det som hade med "våra" fångar att göra.

Vad människor egentligen tänkte, tyckte eller trodde var svårt att se — man

kan bara ana de djupa sår den orättvisa och omänskliga behandlingen ger människor, när jag som observatör kunde känna en så vanmäktig vrede och en så djup smärta över det som hände.

Och hur är de människor som är satta till att vaka över rätt och ordning skapade, när man så lättvindigt och oanständigt kan vränga sig ur rätten och anamma lögnaktiga teorier i demokratins och rättens namn?

I en improviserad presskonferens med Marcelino före rättegången när han kom från fängelset i Barahona svarade han på frågan: *Om* det nu trots allt blir uppskjutet igen, vad gör du då?
— Jag väntar en tid igen. Jag har redan väntat i 12 år.

Men nu hade han en annan beslutsamhet i rösten och en målmedvetenhet i blicken som jag inte sett förut. Att se hans förvandling kunde vara skäl nog att känna det viktigt och meningsfullt med vad som lagts ner av tid, intresse, kraft och medel för dessa bröder. Och många av dem som sitter i fängelse och bokstavligen ruttnar bort har fått nytt hopp. Ett hopp om att det ska finnas fler kristna som vill göra som bibeln säger: *Ta del av de fångnas lidande.*

igen!

Men just nu gäller det tre oskyldiga som redan suttit fängslade i 12 år. Rätten brydde sig inte om detta då den med hjälp av paragrafryttare och köpta (?) rättstjänare kunde ombesörja att fångarna inte sattes på fri fot. Vad som egentligen ligger bakom detta, att tre uppenbart oskyldiga får sitta i fängelse under så lång tid och med så stora ansträngningar av motparten, som lagt ner så mycket pengar och energi att hålla dem kvar i fängelset, det får man troligen aldrig reda på. Av det vi hört och sett är det heller inte rådligt att forska eller ens fråga efter det.

Vi återkommer den 28 augusti!

— Det är Guds STRAFFDOM

Doris Diaz är läkare i Santo Domingo. På eftermiddagarna arbetar hon i ett kristet medicincentra. "Jag gör det av kärlek till Gud och vill hjälpa människor," säger hon. På förmiddagarna undervisar hon i skolor, har föreläsningar och filmvisningar i olika lokaler. Hon ägnar mycket tid och kraft åt att informera, varna och vägleda inför AIDS-faran som blir allt mer överhängande.
— Om fem år kommer det att vara så många sjuka att de dör ute på gatan, säger Doris.

Referat av ULLA NÄSHOLM och ARNE IMSEN

Doris Diaz är 34 år och har varit läkare i fem år. I mer än tre år har hon arbetat i ett kristet medicincentrum i centrala sta'n. Dessutom undervisar hon i skolor, har föreläsningar och filmvisningar på olika platser. AIDS-hotet i Latinamerika är katastrofalt och det finns mycket lite resurser att möta sjukdomen. Trots information och undervisning i olika kampanjer tar många människor inte faran på allvar och ignorerar alla varningar, några förnekar t o m att sjukdomen existerar.

För bara några månader sedan började Doris treva sig fram till gemenskap med Gud. Glädjestrålande berättade hon en dag att hon varit i den katolska mässan. Därifrån kom hon till en karismatisk bönegrupp inom kyrkan, för att nu söka kontakt med Comunidad Maranata.

Tillsammans med sin fyraårige son och några av sina systrar bor hon i ett litet anspråkslöst hus i ett överbefolkat, ganska fattigt område.

Intervjun som sker i kliniken efter arbetsdagens slut, ackompanjeras av ljudet från den livligt trafikerade gatan utanför med allt vad det innebär. Vilt tutande försöker man komma fram i den täta rusningstrafiken. Någon tar på sig någon slags polisroll och gestikulerar och viftar till bilarna, alltmedan genomträngande visslingar skär genom luften.

Fruktförsäljare, tidningsförsäljare, skoputsare och andra gör sitt bästa för att kommunicera med tilltänkta kunder genom det öronbedövande trafikbullret. Det är bakgrunden till intervjun som gjordes av Arne Imsen. Helt naturligt rörde sig samtalet kring AIDS-problematiken som blivit något av en specialitet för Doris.

AIDS-hotet vilar över allas våra huvuden och inom överskådlig tid kan vi var och en beröras av det. Vetskapen om detta konkreta hot är oroväckande framför allt för dem som har medicinsk utbildning. Jag ställer frågan till dig:

Kan du jämföra AIDS-epidemin med andra sjukdomar och epidemier du känner till?

— Den här sjukdomen AIDS, Acqired immune deficiency syndroms, när man inte har immunitetssjukdomar sprids inte på samma sätt. Cancer är svår, men den smittar inte och även om vissa fall leder till döden är den inte till 100 % dödlig. Man kan inte jämföra AIDS med någon annan sjukdom.

Kan du ge en liten historisk bakgrund, då det gäller sjukdomens upprinnelse och ursprung?

— Denna sjukdom är ny, enligt vetenskapen är den 10-15 år. Här i Dominikanska Republiken upptäcktes sjukdomen i juni 1983 med fyra fall varav två från Haiti. Då fanns inte förutsättningar att göra ordentliga prov och många dog utan att man visste vad det var. Sedan stod det klart att det var en smittsam, dödlig sjukdom.

Först trodde man att sjukdomen endast drabbade homosexuella och drogmissbrukare. Nu vet man att det inte är så. Procenten på insjuknade har stigit i varje land. 1984, ett år senare, fanns det ytterligare fem fall av sjukdomen här.

Vilka är smittvägarna?

— Sexuella kontakter är vanligast, men också blodtransfusioner kan vara en smittkälla. Viruset finns i sperma och vaginalsekret och därifrån sprids smittan vid sexuella kontakter. Det kan vara vaginal, anal eller oral kontakt.

Har smittan sin förutsättning i ett promiskuöst liv?

— Ja. Största riskgrupperna är homosexuella, prostituerade (som kan vara både män och kvinnor) och narkomaner.

Det finns alltså flera smittvägar nu. Innebär detta en accelererande rörelse?

— Man hittar hela tiden fler smittvägar, det är inte bara sexuella kontakter. En stor smittkälla är vid blodtransfusioner. Jag vet två små flickor som fått AIDS på det sättet.

Kan spridningen reduceras genom att man täpper till någon av smittvägarna?

— För att undvika att sjukdomen sprids har staten här i Dominikanska Republiken vidtagit sina åtgärder. Just nu är sjukdomen alarmerande. 1983 började sjukdomen med fyra bevisade fall. I år har i 319 fall varav 185 redan insjuknat. Några är bara bärare.

Vad kommer att hända med dem?

— Av 185 insjuknade har 106 redan dött. Därav 50 heterosexuella, 40 homosexuella, 33 bisexuella, 13 ge-

forts. sid. 26

Gör kallelsen och utkorelsen FAST

Predikan av TAGE JOHANSSON

Vi har ju en underbar konferens bakom oss, och ett allvarligt och uppfordrande budskap har mött oss. Det handlar om en inmönstring och en order att på Guds befallning utföra det han kallar oss till i den här tiden.

Det är underbart att vi får lyssna till Guds röst. Vi kan se genom hela bibeln att just därför att man inte lyssnar till Guds röst, så hamnar man i den ena olyckan efter den andra. När Gud svarar på Israels folks böner då de lider stort betryck under midjaniterna, säger han: *"...därför att ni inte lyssnade till mig har ni kommit i den här situationen."* Allt de gjorde blev skövlat av midjaniterna och de fick t o m bygga sig jordhålor och förskansa sig till klipporna för att överhuvudtaget rädda sitt liv undan fienden.

Det där kommer igen i alla tider. Guds folk har ju en mäktig fiende, som vi inte ska underskatta. Det är en väldig befäst andehär som strider mot Guds folk. Men till syvende och sist är det inte vi som ska utföra striden på det sättet att det beror på oss, utan det är Herren som ger seger. Det som avgör utgången är i vilken ställning vi står till vår uppdragsgivare.

Det står i 2 Petr. 1:10 att vi måste vinnlägga oss om att göra vår kallelse och utkorelse fast, ty om vi gör det ska vi aldrig någonsin komma på fall. Det är ju ett oerhört påstående och det är underbart att det är sant.

I Paulus' brev ser vi att han hade med sig många trogna medarbetare på vädjobanan och i tävlingskampen, som avföll och lämnade honom. Det fanns t o m människor, som var med ända fram till uppbrottsträckan, men övergav Paulus där. Han fick stundtals kämpa ensam. Men han säger triumferande i 2 Tim. 4:7-8: *"Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig."* Vi förstår att det här är oerhört allvarligt. Den som förfuskar detta kommer inte att nå målet. Om det står så, att den som gör sin utkorelse och kallelse fast, kommer aldrig på fall, så är det lika viktigt att minnas att den som *inte* gör detta *kommer* på fall.

Vi måste verkligen ta vår kallelse på allvar och göra den fast. Så att vi inte ena dagen närmar oss den och andra dagen sysslar med något annat. Det gäller hela vårt liv.

Vi möter det också i Jesu undervisning om att den som skulle följa honom måste lämna allt. Ingenting skulle hindra dem att följa Guds kallelse och den röst som nådde deras hjärtan. Paulus säger till Agrippa: *"Så blev jag icke ohörsam den himmelska synen."* Han fick uppleva att hans liv blev rikt och underbart därför att han inte räknade sig själv något värd. Apg 20:24: *"Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv, om jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad som hör till det ämbete jag har mottagit av Herren Jesus; att vittna om Guds nåds evangelium."* Det är hemligheten till att Paulus vann seger och nådde fram.

Jag vill med detta understryka budskapet som nådde oss under midsommarhelgen, då vi fick ta emot en förnyad kallelse från Gud. Han vill utföra sitt verk genom sitt folk och han vill bringa seger åt sitt folk.

Men han kan inte göra det under vilka förhållanden som helst, utan han måste få oss dithän att vi kan både höra hans röst och förstå vad han vill.

Vad vill Gud med dig? Har du det klart för dig? Har du tagit fasta på det? Är det inriktningen i ditt liv?

Gud har ju också en underbar plan för sin församling. Den ska vara vakande och bedjande Gud om att utföra sitt verk och ge seger. Det är ju inte så att hans folk alltid ska hunsas och nedgöras av sina fiender, utan han vill upprätta sin kränkta ära. Han vill låta fienden komma på skam och bringa Guds folk en underbar seger. Halleluja!

När Jesus levde på jorden så undervisade han sina lärjungar, vårdade dem ömt, tillrättavisade, bestraffade och gav uppmuntran. Han levde med dem och mitt ibland dem. Detta skulle leda till att han, när han hade fullbordat sitt lopp här, sedan skulle få leva igenom dem och det var något helt nytt och revolutionerande. Jesus Kristus uppenbarade sig på nytt, inte *ibland* dem, utan *i* dem. *"Kristus i oss, vårt härlighetshopp."* Detta

förutsätter att han *kan* göra det genom att han får herraväldet över våra liv, så att hans vilja blir vår vilja. Han måste få människan som ett heloffer. Det Gud ska utföra ska inte ske genom någon människas styrka, utan genom Guds Ande.

Teologin vi möter i Guds Ord är så enkel att ett barn kan förstå den, men just därför att människan inte har kommit tillrätta med de enklaste sanningarna, kan hon aldrig förstå det övriga.

Om du överlämnar dig och ger Jesus allt, då får du också allt, för i honom är vi ju välsignade med all den himmelska världens andliga välsignelser. I honom har vi blivit delaktiga av den fullhet som bor i Jesus. Guds fullhet har ju tagit sin boning i Jesus Kristus. Att leva kristuslivet är att hela tiden vandra i detta som Jesus gjorde. När Jesus vandrade här, gjorde han ingenting genom sig själv, utan av fadern som bodde i honom. Gud uppenbarades genom Sonen, därför att han hade överlämnat sig åt Fadern. *"Fadern och jag äro ett." "En kropp beredde du åt mig för att göra din vilja, o, Gud."*

Jesu vandring var inte ett trevande, ett steg hit och ett dit, utan Gud levde i honom, styrde honom.

Vi som är behäftade med den gamla människan vill alltid göra oss själva gällande i våra liv. Vi måste överlämna oss åt korsdöden. Det är en svår process, men det är ändå det som är lösningen. Gud vill uppenbara sig på nytt och på nytt igen. Han behöver inte gå omkring som han gjorde då, utan nu kan han uppenbara sig i var och en som överlämnar sig åt honom. Där det sker blir det en andlig revolution och där kan makter och myndigheter sättas på plats. Fienden skall övervinnas på detta sätt och därför vill Gud rena kärlen inte bara utvändigt utan också invändigt. Frågan är om vi vill överlämna oss till detta Andens verk. Då skall vi också få uppleva Guds fantastiska makt i tiden.

Vi kan läsa i Domareboken om Gideon. Gud kom när Israels folk led betryck. Det är aldrig omöjligt. Har bara Gud en kanal, om än bara en enda, så kan han uppenbara sig. Gideon stod och klappade vete. Det är ju en bild på Guds Ord. Då kom Guds ängel till honom. Gud kom till Gideon, därför att han trots de svåra förhållandena tog vara på troheten i det lilla. Gud sa: "Gud är med dig du tappre stridsman." Det var mer än han kunde tänka eller förstå.

Gideon ställde sig till Guds förfogande. Till att börja med fick han utföra sin sak allena, men det var ändå en öppning till att Gud kunde börja på nytt. Han hade ingen möjlighet att uppenbara sig i sitt folk, men det fanns en Gideon, vilket resulterade i att Gud sedan kunde nå flera. Det är ofta så det går till. Han fick ju många folk med sig, men Gud fick skicka hem de flesta.

Först var det fråga om mod. Och det är en allvarlig fråga. Har du mod att följa Jesus? Har du mod att överlämna allt åt Jesus och gå hans väg vad än det må kosta?

En del var rädda och fick gå hem. Resten fick gå ned till bäcken och genomgå provet vid vattnet. De skulle bara dricka av vattnet. De som läppjade av det valde Gud ut. De andra bara kastade sig ner vid bäcken och drack. Där ser vi vilken inriktning vi måste ha. De 300 som blev uttagna, såg inte till att få sina egna behov tillgodosedda, utan de hade blicken riktad mot fienden. De ville prisgiva sitt liv för striden. Dessa fick vara med Gideon och omintetgöra fienden.

Även om striden är Guds, så måste han verka genom människor. Det är underbart. Om inte Gud hade användning för oss, vore det helt meningslöst för oss att samlas. Men det har han. Kallelsen går ut på nytt att gå ut i Herrens strid, en mönstringsorder. Frågan är om du tillgodoser dina egna behov, eller om du är redo att offra allt.

Det är alltid fantastiskt att vara med om segrar. Men med det är inte slutsegern vunnen för vårt vidkommande. Det är lättare, många gånger, att komma på fall när man vunnit segrar. Vi kan få en väldig lärdom av Elia. Han hade nedgjort baalsprofeterna och gått på som om det inte hade varit något alls. Och för Gud är det ju ingenting, bara han har en människa genom vilken han kan förhärliga sitt namn. Det skall uppenbaras genom kött, vår kropp som är den helige Andes tempel. Folket föll ner och ropade att det är Herren som är Gud! Och så slaktade man alla baalsprofeter.

Men snart kommer en ny situation i Elias liv, då han upplever att han faller till föga av fruktan p g a ett rykte. Och så flyr han, faktiskt. Ena stunden står han och demonstrerar Guds kraft direkt framför fiendens ögon och nedgör dem fullständigt, och sen flyr han bort, som en skrämd hare. Han sätter sig ner under en ginstbuske och önskar sig döden. Man kan ju undra hur det kunde bli så.

"Vad vill du här, Elia?" Vad var det Elia hade förlorat? Det vill jag lägga på ditt minne. Han hade förlorat den gudomliga inriktningen i sitt liv och därför fruktade han.

När Guds vilja sker upplever man inte fruktan. Det är ingen teori. Det måste vara en upplevelse. Det var det också för Elia, men så kom han bort ifrån det. Men Gud gav fantastisk lärdom och uppmuntran till Elia. Han uppenbarade sig i tre olika ting, först i våldsamma ting, storm och eld. Och så kom den stilla susningen och där var Gud.

Så är det att låta Guds vilja ske. Det är som en susning. Det var det Gud ville lära Elia. Elia var inte ovillig, men han hade förlorat angelägenheten att låta Gud uppenbara sig på nytt. Det var nödvändigt för Gud att uppenbara sig också efter segern på Karmel. Men Elia sa, så som vi människor gör: *"Jag har nitälskat för Herren, härskarornas Gud. Ty Israels barn hava övergivit ditt förbund, rivit ned dina altaren och dräpt dina profeter med svärd, jag allena är kvar, och de stå efter att taga mitt liv".* Det var hans vision vid det här tillfället. Men det var ingen gudomlig vision. Gud sa åt honom att gå åstad.

Det var det han skulle ha förstått. Då hade han inte behövt göra den här utflykten. "Gå tillbaka igen!" sa Gud. Han skulle gå och smörja Hasael till konung över Aram. Det finns ingen makt i världen som kan stå emot Guds vilja. Vilken frälsning, vilken Gud vi har!

Det är allenast en sak som är nödvändig. Guds vilja måste ske genom dig och mig. Varje dag och varje stund. Johannes säger i ett brev att "den som menar sig förbliva i honom, han är pliktig att vandra så som han vandrade." Är det något svårt, då? Nej, det är fråga om din vilja, om du vill överlämna dig åt honom. Då skall han verka i vilja och gärning. Han, som låter uppenbara vad god vilja kan åstunda.

Må vi göra vår kallelse och utkorelse fast och vinna segrar för Guds rike!

Under midsommarhelgen upplevde vi en förnyad kallelse. En ny mönstringsorder. Du måste göra dig tillgänglig för Guds vilja och ställa dig till hans förfogande. Får inte detta ske, då kommer du heller inte fram. Så lär Ordet.

"Sök vinna det eviga livet, vartill du har blivit kallad." Frälsningsupplevelser och andra upplevelser är ingen garanti för att nå målet, utan det viktiga är att göra kallelsen fast.

Vad sysslar vi med? Är det för Guds rike eller är det för oss själva? Gudsriket omfattar hela människan in i minsta detalj. Därför är det så underbart att få följa Jesus på hans vandring och se hans överlåtelse åt Fadern, när han in i det sista beder: *"Ske inte min vilja, utan din."*

Den som gör sin utkorelse fast, kommer också att vinna seger i svåra prövningar, när tron sätts på prov.

Den som inte gör upp räkningen med allt, de anhöriga, sina ägodelar, sitt eget liv, kommer aldrig att kunna bli en Jesu lärjunge.

Tre

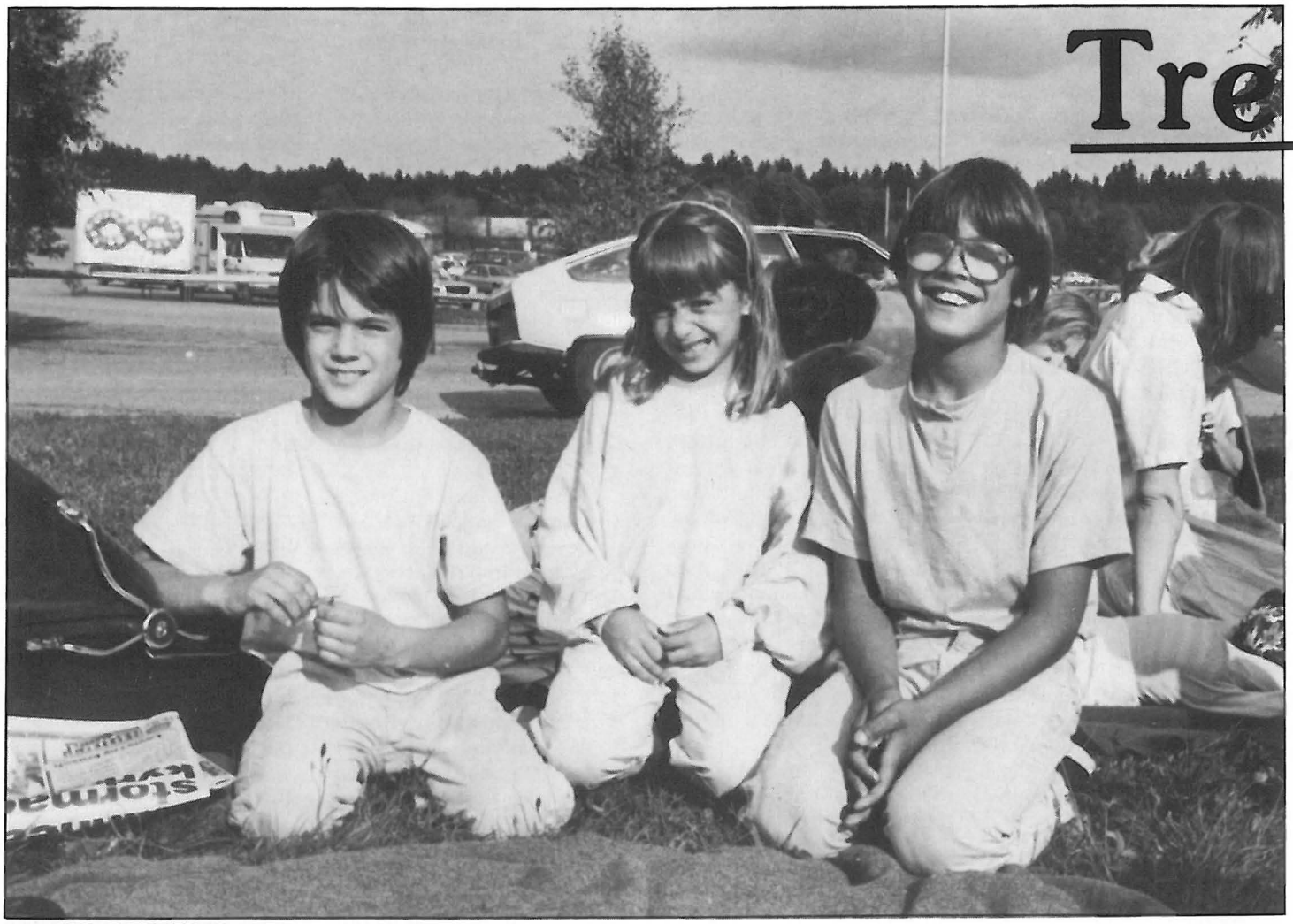

Foto: PER-ARNE IMSEN

En stor skara barn har med liv och lust deltagit i maranatafolkets sommarkonferens. Tre syskon som kommit resande från Nordafrika berättar här om sin situation.

Intervju: MÄRTA BERG STRÖMMARE

Skall ni börja med att presentera er för Midnattsropets läsare.
— Yousef, 11 år.
— Zackaria, 9 år.
— Samira, 6 år.

Varför är ni här i Sverige, Yousef?
— Vi är här på semester.

Hur tycker du Samira, att det är att vara i Sverige?
— Bra.

Varför det?
— Man kan leka och ha kul.

MATERIALISMEN...

forts. fr. sid. 18

sig av oss att vi skall bevara genom att vara salt. Saltet är beteckningen på livsstilen. Vi skall leva på ett sådant sätt att vi blir ett bålverk emot ondskan.

Jesus sade också: "Samlen eder icke skatter på jorden, utan ...i himmelen". Här står jorden i motsats till himmelen. Vi är alla samlare, men vi skall inte samla på jorden där så många krafter kan förstöra vår skatt. Det handlar inte om kvaliteten på det vi samlar utan om ändamålet, för vem. Gud är angelägen om att församlingen inte bygger upp en miniatyrvärld på jorden av de medel den förfogar över och använder dem på ett felaktigt sätt.

Jesus talade också i många liknelser om himmelriket såsom t.ex. om den lilla senapskryddväxten som genom mutativa förändringar växer upp till ett onaturligt stort träd där rovfåglarna bygger sina bon. Himmelriket beskrivs inte då som något långt borta i fjärran utan som något verksamt nära här i tiden. Himlen i motsats till jorden är inte tronhimlen där Fadern bor.

Paulus sade också att vi är tagna ut ur världen och införsatta i den himmelska världen. Gud har inte placerat oss i världen men inte heller på jorden i det här sammanhanget. Vi är inte heller i himmelen utan i den himmelska världen. Till den himmelska världen hör församlingen. Församlingen är i den himmelska världen men verksam i tiden.

Får vi klart för oss det här börjar vi förstå varför församlingen skall ha en egen ekonomisk ordning och en egen rättsordning. Församlingen får alltså inte kompromettera sig i tiden genom att ingå allianser med väsensfrämmande makter eller genom att utrusta sig med självpåtagna politiska, juridiska eller ekonomiska maktmedel som den hämtat från världen. Församlingen representerar en suverän makt och är ett avskilt folk.

Referat av
GUSTAF JILLKER

syskon från Afrika

Vad tycker du Yousef, att det är för skillnad mellan Sverige och det land du bor i?
— Konferenserna är annorlunda. Det är inte så mycket folk när det är konferens där.

Zackaria, vad säger du?
— Man leker inte lika mycket där, det finns inga skogar att gå till.

Har du fler kamrater här?
— Ja.

Berätta lite om den skola du går i.
— Det är en schweizisk skola.

Vad talar ni för språk där?
— Franska och arabiska.

Kan du båda språken?
— Ja, och svenska också.

Så du talar tre språk fast du bara är nio år?
— Ja.

Vilken klass går du i?
— Jag ska börja i fyran.

Hur många är ni i klassen?
— Vi är trettio.

Är det någon mer än du, som kommer från något annat land?
— Ja, det finns en till.

Yousef vilken klass ska du börja i?
— Sexan.

Går du i samma skola?
— Ja.

Hur tycker du det är i skolan?
— Det är roligt. Vi är tjugoåtta i klassen.

Berätta lite om din klass.
— Vi har två undervisningar. På morgonen, från åtta till halv tolv, är det på arabiska. Sedan, från halv två till halv fem är det på franska.

Har du många kamrater i skolan?
— Ja.

Är någon utav dem kristen?
— Nej.

Har det varit bekymmersamt någon gång?
— Ja, med kamraterna. De frågar om jag tror på detsamma som de. När jag säger "nej", då börjar allt bråk.

Slår de dig?
— Nej, de mobbar.

Hur känns det då?
— Illa.

Vad gör du då?
— Ingenting.

Brukar du tala med din mamma och pappa om det?
— Nej, jag struntar i det.

Brukar du be till Jesus?
— Ja.

Får du kraft då?
— Ja.

Har du, Zackaria, också varit med om något sådant?
— Ja, de frågar: "Varför tror du på Jesus?" Så säger de att "du är inte bra", och "du ska tro som oss".

Vad säger du då?
— Jag säger att jag inte är född i samma land som de och var och en får tro på vad han vill. Och till sist säger jag; då får vi se vem som har rätt.

Går du också i skolan, Samira?
— Nästa år ska jag gå i ettan.

Vilket språk använder man i din skola?
— Franska och arabiska.

Vad är det för skillnad på svensk skola och er skola i Afrika, Yousef?
— Här i Sverige slår man inte barnen och så går de inte så långa dagar. Vi går från åtta till halv fem.

Är det mera som är annorlunda?
— Ja, skrivstilen.

Berätta!
— Här i Sverige har man inte samma bokstäver.

Yousef och Zackaria tycker att det ändå går ganska bra att gå i skola i Afrika. Men ibland blir det tråkigt p g a att ingen utom de tror på Jesus. Ibland har de tänkt att de skulle vilja gå i skola i Sverige, men det är ju självklart att bo där pappa bor. De vet att flera har blivit kristna i deras pappas hemland.

Vilket land är ditt hemland, Yousef?
— Sverige.

Tycker du likadant, Zackaria?
— Ja, det är mer hemma här.

Har du mött Jesus på något sätt, Yousef?
— Jag blev andedöpt i en konferens i Gärdshyttan, för tre år sedan.

Vad hände då?
— Jag gick in i bönetältet för att prisa Gud, och så upplevde jag att någon förändring kom i hjärtat. Det kändes skönt.

Gick det över sedan?
— Nej.

Vad tror du att den helige Ande är bra för?
— Den skyddar och bevakar oss.

Zackaria, har du fått svar på bön någon gång?
— Ja, det har jag. Jag brukar be att Jesus ska hjälpa mig i skolan. Och då blir det rätt.

Nu reser ni tillbaka till Afrika. Hur känns det?
— Vi vill helst stanna här. (Samira)
— Det känns tråkigt att resa. (Yousef)
— Ja, men det är lång tid. (Zackaria) Om inte Jesus kommer. Då träffas vi i himlen.

Ska det bli bra, Samira, att få komma till himlen?
— Ja, bättre än i Sverige.

Varför då tror du, Zackaria?
— Därför Gud är med oss.
— Det känns skönare och bättre. (Josef)
— Min största överraskning, det är att få komma till himlen. (Zackaria)

Vad ska vi göra nu då, när vi skiljs åt?
— Bedja för varandra. (Zackaria)
— Och för alla som är ofrälsta. (Yousef)

Lyssna till
SOMMARKONFERENSEN
hemma!

Alla möten under sommarkonferensen finns inspelade på kassett! Ange dag och tid för mötet Du vill beställa.

Orderadress: MRM Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

ETT HÄNGIVET HJÄRTA

forts. fr. sid. 7

kala, var han också med i den revolutionen. Sedan blev han frälst. Han upplevde plötsligt att den radikalitet som fanns i politiken inte räckte. Det behövdes någonting mera. Han hamnade i en pingstkyrka och blev döpt i den helige Ande.

Så sa Gud till Antoni Kampolo att åka ner till Haiti. En dag hamnade han på en restaurang i Haiti vid ett fönsterbord. Han hade beställt lunch. Precis när tallriken kom fram på bordet, dök två grabbar i 7-8-årsåldern upp med bara ett smutsigt knyte runt sina magar. Magarna var uppsvällda av undernäring och de ställde sig och tittade på köttbiten som låg på tallriken.

Då började Guds Ande tala till Antoni. I samma stund kom kyparen dit och drog ner persiennen. Han sade till honom: Låt inte det här störa er, smaklig måltid!

Men då sade Gud till Antoni: Det är det här som är felet med er allesammans. Ni har fällt ner persiennerna för den andliga nöden i världen.

Felet bland oss kristna är att vi levt i hänförelse i stället för att vara hängivna. Vi kan vara hänförda och använda ord som självförverkligande och success, men skall vi vara hängivna, måste vi samtidigt använda ord som självförnekelse och kors. Vi kan nämligen inte vara hängivna utan självförnekelse och utan korset. Hängivenheten tillhör inte känslans värld.

Antoni berättade att efter denna upplevelse skulle vara ledare för ett ungdomsläger i USA med många kristna ungdomar. På det här lägret var det ca 200 grabbar och de var uppdelade på några stugor och varje stuga hade sin morgonandakt. I en av stugorna bodde en liten spastisk kille som hette Charlie. Han hade väldigt svårt att röra sig för han var gravt spastisk. Det hade också påverkat hans talorgan. Alla de andra grabbarna ställde sig bakom honom och härmade honom när han skulle säga Jesus. Det tog tid för honom att få fram ord.

Hängiven

Men Charlie var en väldigt hängiven kille. Den dagen man skulle ha andakt i den stuga han bodde, vem hade de valt ut att leda den om inte Charlie! Det tog Charlie ungefär 10 minuter att komma fram från sin bänk. Det tog honom ytterligare 10 minuter till att säga dessa ord: "Jag älskar Jesus och Jesus älskar mig."

När Charlie hade sagt det, föll den helige Ande över pojkarna, och de började gråta hejdlöst. Varför? Jo, därför att det fanns en kille som inte såg ut att ha några möjligheter att i världens ögon uträtta någonting. Det fanns dock ett hängivet hjärta som fick honom att göra den här förödmjukande vandringen från bänken och till plattformen.

Idag är många av dem som var med missionärer och verkar på olika platser och vinner människor för Gud. När de träffas kan de påminna varandra ibland om den dagen då Charlie var framme och vittnade.

Det är sådana människor som världen behöver, hängivna för Jesus. De har medvetet givit sig hän för att göra något för världen. Det finns bara en grupp som har möjlighet att göra något i världen, nämligen de som är hängivna för att göra Jesus till konung och Herre.

Är du hängiven? Eller är du bara hänförd? Om du inte ska bli hängiven nu, när ska det då ske? Du är kallad att tjäna Gud i den här tiden. Om inte du, vem då? Om inte nu, när då? David tjänade Guds vilja i sin tid. Du är kallad att tjäna i din tid.

KALLAD ATT...

forts. fr. sid. 10

len." Idag kan jag inte sjunga så, om jag inte blir alltigenom sann inför Guds Ord. Han begär allt, allt, allt! Och jag har förstått att idag gäller sångstrofen: "Gå att bedja, vaka, lida." Bara så kan vi få flera med till Guds stad.

Men *hur* ska vi kunna göra detta?

— Jag har sett hur det går till i vår familj. När far i huset kommer in och äter, då sitter småbarnen i hans knä, men när han tar på sig ladugårdsstövlarna så är de genast där: "Får jag följa med?" De vill ju så gärna vara med och se vad han gör, mest springer de kanske i vägen, men de lär sig också. Gud är ju vår Far och vi får sitta i hans famn och mättas vid hans bord. När vi följer honom så kanske vi oftast springer ivägen och gör fel. Men då får vi stanna kvar hos honom och vila i att Gud är rättvis. Han bär oss i sin famn.

Är det något annat du vill tillägga?

— Jag har förstått att jag inte är frälst för min egen skull, det är ingen av oss, utan för Jesu skull. Han längtar efter en fulltalig brud.

DET ÄR GUDS...

forts. fr. sid. 21

nom blodtransfusion och tre narkomaner.

Är den här statistiken typisk för Centralamerika eller begränsad till Dominikanska Republiken?

— Det är ganska likartat överallt, men här är det något ovanligt. I alla länder är den största procenten homosexuella, men här är det fler heterosexuella.

Hur förklarar man det?

— Genom smittan från homosexuella till heterosexuella. Här finns flera bisexuella.

Kan man tala om en explosion?

— Sjukdomen har ökat över hela världen. 1992, om fem år, kommer situationen att vara så katastrofal att människor kommer att ligga och dö på gatorna.

Vad kan man göra för att förebygga?

— Världshälsoorganisationen har varit samlad för att diskutera vilka åtgärder man ska vidta för att förebygga. Presidenten har tillsatt en kommission som arbetar med problemet. Man har föreläsningar och föredrag, pressen, radio och TV har pedagogiska artiklar och program. Man delar ut preventivmedel i samband med föreläsningarna. Man informerar om att inte använda begagnade instrument och sprutor och att vara försiktig vid tatuering. Använd inte samma tandborste. Ha en fast sexualpartner. Det är några av de råd man gör.

Vad är det för framtidsprognos, låt oss säga 10 år framåt i Dominikanska Republiken?

— Om inget händer som bromsar utvecklingen är det en mycket kritisk situation om 10 år. Det kommer att vara patienter överallt.

Hur stor del av vårdresurserna att övervinna sjukdomen finns det totalt om utvecklingen fortsätter?

— Det här är ett underutvecklat land och vi har inga stora resurser att förebygga. Om tio år räcker inte sjukhuset till.

Bärare av smittan, blir de tvångsomhändertagna?

— Man kan inte omhänderta någon sjuk. Några vägrar inse att de är sjuka och förnekar t o m att sjukdomen finns. De stannar hemma och fortsätter sitt liv. Blir de väldigt sjuka tar anhöriga dem till sjukhus.

Människor vill inte bli skilda från sin familj och i många fall förnekar de därför sin sjukdom. Det är en komplicerad situation. Problemet är ju inte de som är sängliggande eller på sjukhus. Faran är de som har sjukdomen utan symptom och som fortsätter att leva i samhället, arbetar och rör sig bland människorna.

Sjukdomen har nu sprängt prognoserna på ett sensationellt sätt. Är det något övernaturligt, kan man tala om utomvärdsliga krafter som styr. Har det något med ödesryttarna i Uppenbarelseboken att göra. Kan man säga att det är Guds vrede som drabbar mänskligheten?

— Jag tror att sjukdomen är ett uttryck för Guds vrede. Den har passerat alla kalkyler tills idag. Man har sökt ursprunget, gjort upp planer etc. Allt förgäves, sjukdomen har bara fortsatt.

EN ENDA VÄG...

forts. fr. sid. 11

dygn har jag drivit omkring på djupa havet...”

Jag kände mig så salig när jag fick det här ordet. Det är ju underbart.

Men då frågade Jesus mig så här: Jag har lidit för dig, vill du lida för mig?

— Helst inte, Jesus, svarade jag.

— Men vill du gå in i staden? frågade Jesus.

— Ja, ja, det vill jag.

— Men vill du komma in i staden finns det bara en väg och det är att gå min väg.

— Ja, Jesus jag gör vad du vill att jag skall göra. Men jag visste inte riktigt vad det var. Då förklarade Jesus för mig, när det hade gått någon dag, att jag skulle lämna landet.

— Nej, det kan jag inte göra. Jag trivs här, jag har alltid bott här, jag har alla anhöriga här. Nej, det kan jag nog inte göra.

Då gjorde Jesus något märkligt. Plötsligt så kände jag mig som en turist. Är man turist trivs man hur bra som helst, men man vill komma hem. Men jag vet inte var mitt hemland är, eller var mina anhöriga är, jag vet inte vilka som är mina landsmän. Jag har sagt till Jesus att om det är hans vilja så går jag hans väg. Det är ju den enda vägen som leder fram till staden.

Nu är det så underbart med Jesus att han inte behöver taxeringskalender, adelskalender eller friskintyg när han ska ta ut de människor han behöver. Nej, han tar ut fattiga, sjuka och fula människor också. Och nu är det så underbart att om du är rik, vacker och frisk, så vill han ha dig i alla fall. Det gör ingenting om du är rik, frisk och vacker. Du kan få tjäna Herren i alla fall. Det är väl underbart. De där skavankerna kan han befria dig ifrån. Gud har ingenting emot att ta ifrån dig alla dina pengar, så att han kan använda dem där han vet att de bäst behövs.

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, Bällstalundsskolan, Bällstavägen 100, Stockholm. Tel: 08-733 97 83
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter lörd)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY, 88 MHz: Månd 8.00-8.30, tisd 8.30-9.00, tors 8.30-9.00, 20.30-21.30, lörd 22.30-23.00.
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm.
Telefon: 08 - 23 52 30.
Arabiska: Fred 20.30-20.45
Spanska: Fred 20.45-21.00
Postgiro: 49 14 21-4
Radio Maranata, JÄRVA, 91,1 MHz: Tisd 8.30-9.00, torsd 8.30-9.00, fred 12-13, sönd 9.00-10.00
Arabiska: Fred 17.30-18.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 3084, 161 03 Bromma
Postgiro: 48 64 65-8
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08-37 49 00, 37 58 31

MARANATAFÖRSAMLINGEN i Stockholm förmedlar gåvor och hälsningar till missionsarbetet i **NORDAFRIKA** och **DOMINIKANSKA REPUBLIKEN**
Pg 44 10 05-6

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium. Lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte (Övriga möten se annons GP)
Adress: Warfvingska Villan, Apotekargatan 17, 413 19 Göteborg
Telefon: 031-41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, GÖTEBORG, 94,9 MHz: Torsd 15.45-16.45, fred 11.30-12.00, 17.15-18.00
Telefon: 031-41 48 08

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019-964 72, kontor: 964 49
Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium. Sönd 11.00 och 19.00 Mötesplats, som regel Humlegården, Latorp. (Annonser: lörd i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa
Postgiro: 494 67 82-2
Lilla Bageriet med brödbutik: Hjorttorpsv. 1, 703 66 Örebro
Telefon: 019-11 27 33
Radio Maranata, ÖREBRO, FM 95,3 MHz: Tisd, tors o lörd 20.00-21.00, onsd, fred o sönd 9.00-10.00

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspressen)
Post- och besöksadress: Jakobslund, 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013-681 61, 652 92, 631 64

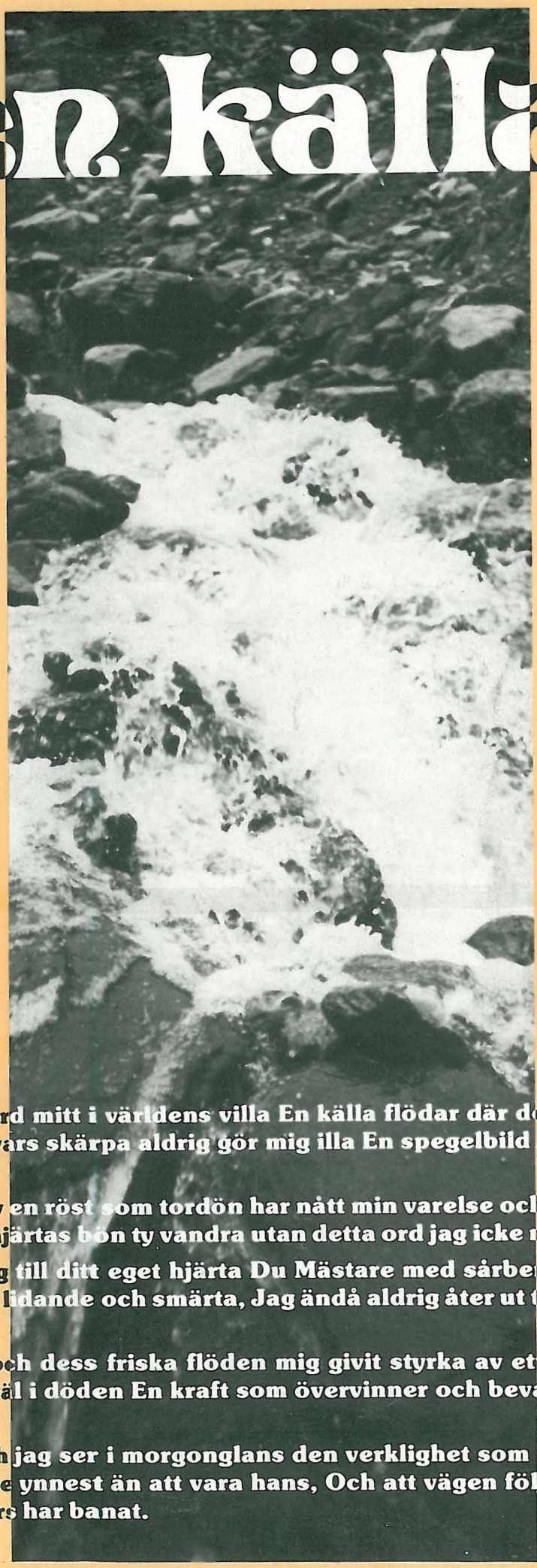

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947-63 311 99, 63 300 50

GLÖM INTE **MISSIONEN** Pg 44 10 05-6
MARANATAFÖRSAMLINGEN
Stockholm

en källa

Det finns en lustgård mitt i världens villa En källa flödar där dess vatten rena kan. Det finns ett svärd vars skärpa aldrig gör mig illa En spegelbild som gör mig alltigenom sann.

Ett ord som talats av en röst som tordön har nått min varelse och jag försmäktar. Att höra mera blir mitt hjärtas bön ty vandra utan detta ord jag icke mera mäktar.

Så tag mig, drag mig till ditt eget hjärta Du Mästare med sårbemärkta händer. Och går än vägen genom lidande och smärta, Jag ändå aldrig åter ut till världens brunnar vänder.

Jag smakat källan och dess friska flöden mig givit styrka av ett annat slag. En frid som följa skall jämväl i döden En kraft som övervinner och bevarar mig till Herrens stora dag.

Då allt förklaras och jag ser i morgonglans den verklighet som här jag endast anat. Givs det då en större ynnest än att vara hans, Och att vägen följa som han själv genom lidande och kors har banat.

MÄRTA BERG-STRÖMMARE